

PARLAMENT EUROPEJSKI

2009 - 2014

Dokument z posiedzenia

A7-0035/2013

7.2.2013

SPRAWOZDANIE

w sprawie planu działania w zakresie energii do roku 2050 – przyszłość
z energią
(2012/2103 (INI))

Komisja Przemysłu, Badań Naukowych i Energii

Sprawozdawczyni: Niki Tzavela

RR\926764PL.doc

PE491.249v02-00

PL

Zjednoczona w różnorodności

PL

SPIS TREŚCI

	Strona
PROJEKT REZOLUCJI PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO	3
OPINIA KOMISJI SPRAW ZAGRANICZNYCH	26
OPINIA KOMISJI OCHRONY ŚRODOWISKA NATURALNEGO, ZDROWIA PUBLICZNEGO I BEZPIECZEŃSTWA ŻYWNOŚCI	32
OPINIA KOMISJI RYNKU WEWNĘTRZNEGO I OCHRONY KONSUMENTÓW	38
OPINIA KOMISJI ROZWOJU REGIONALNEGO	44
WYNIK GŁOSOWANIA KOŃCOWEGO W KOMISJI	48

PROJEKT REZOLUCJI PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO

w sprawie planu działania w zakresie energii do roku 2050 – przyszłość z energią

(2012/2103 (INI))

Parlament Europejski,

- uwzględniając komunikat Komisji zatytułowany „Plan działania w zakresie energii do roku 2050” oraz towarzyszące mu dokumenty robocze (COM(2011)0885),
 - uwzględniając dyrektywę 2012/27/UE w sprawie efektywności energetycznej¹,
 - uwzględniając swoją rezolucję z dnia 12 czerwca 2012 r.² w sprawie nawiązania współpracy w zakresie polityki energetycznej z partnerami spoza UE: podejście strategiczne do bezpiecznych, zrównoważonych i konkurencyjnych dostaw energii,
 - uwzględniając swoją rezolucję z dnia 15 marca 2012 r. w sprawie planu działania prowadzącego do przejścia na konkurencyjną gospodarkę niskoemisyjną do 2050 r.³,
 - uwzględniając swoje rezolucje przyjęte w dniu 21 listopada 2012 r.: w sprawie przemysłowych, energetycznych i innych aspektów wydobycia gazu łupkowego i olei łupkowych⁴ oraz w sprawie wpływu działalności wydobywczej gazu łupkowego i oleju łupkowego na środowisko⁵,
 - uwzględniając art. 48 Regulaminu,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Przemysłu, Badań Naukowych i Energii oraz opinie Komisji Spraw Zagranicznych, Komisji Ochrony Środowiska Naturalnego, Zdrowia Publicznego i Bezpieczeństwa Żywności, Komisji Rynku Wewnętrznego i Ochrony Konsumentów oraz Komisji Rozwoju Regionalnego (A7-0035/2013),
- A. mając na uwadze konieczność przypomnienia, że filarami polityki energetycznej UE są bezpieczeństwo dostaw (dywersyfikacja źródeł), konkurencyjne ceny i efektywność energetyczna, uzupełniane przez określony w polityce cel, jakim jest ograniczenie emisji gazów cieplarnianych;
- B. mając na uwadze konieczność uwzględnienia konkurencyjności europejskiego przemysłu w odpowiednich strategiach politycznych i instrumentach oraz poprzez dostosowanie do procesu służącego ponownemu uprzemysłowieniu gospodarki UE;
- C. mając na uwadze, że w interesie państw członkowskich leżą zmniejszenie ich zależności od importu energii po niestabilnych cenach oraz dywersyfikacja dostaw energii;

¹ Dz.U. L 315 z 14.11.2012.

² Teksty przyjęte, P7_TA(2012)0238.

³ Teksty przyjęte, P7_TA(2012)0086.

⁴ Teksty przyjęte P7_TA(2012)0444.

⁵ Teksty przyjęte P7_TA(2012)0443.

- D. mając na uwadze, że wyzwanie w zakresie bezpieczeństwa energetycznego polega na ograniczeniu niepewności powodującej napięcia pomiędzy państwami oraz na ograniczeniu niedoskonałości rynku, które osłabiają korzyści handlowe zarówno dla dostawców, jak i dla konsumentów;
- E. mając na uwadze, że istotne znaczenie ma uzyskanie na wczesnym etapie wskazówki na temat tego, czy możliwe jest osiągnięcie ambitnych celów planu działania, oraz dokonanie przeglądu wpływu na gospodarkę UE, zwłaszcza na globalną konkurencyjność, zatrudnienie i zabezpieczenie społeczne;
- F. mając na uwadze, że państwa członkowskie, przedsiębiorstwa energetyczne i całe społeczeństwo muszą mieć jasne informacje na temat kierunku polityki energetycznej UE, czemu musi towarzyszyć większa pewność, z uwzględnieniem celów pośrednich i celów końcowych do 2030 r., z myślą o zapewnieniu zachęt i zmniejszeniu zagrożenia dla inwestycji długoterminowych;

Cele określone w planie działania w zakresie energii do roku 2050

1. dostrzega korzyści, jakie płyną dla państw członkowskich ze współpracy na rzecz przekształcenia systemu energii; popiera zatem opracowany przez Komisję plan działania w zakresie energii do roku 2050 jako podstawę propozycji inicjatyw, w tym inicjatyw ustawodawczych, w dziedzinie polityki energetycznej mających na celu opracowanie ram polityki do 2030 r., z uwzględnieniem celów pośrednich i celów końcowych w zakresie emisji gazów cieplarnianych, energii odnawialnej i efektywności energetycznej, aby ustanowić ambitne i stabilne ramy prawne i regulacyjne; zaznacza, że określenie celów energetycznych do roku 2050 i okresu interwencji zakłada zarządzanie paneuropejskie; proponuje, by w duchu solidarności przyjąć strategię, która umożliwi państwom członkowskim współpracę w oparciu o plan działania w duchu solidarności, z myślą o utworzeniu Europejskiej Wspólnoty Energetycznej; popiera działania służące opracowaniu ram polityki do 2030 r. zgodnie z harmonogramem, który zapewni inwestorom bezpieczeństwo;
2. zauważa, że zaproponowane scenariusze dla roku 2050 nie mają charakteru deterministycznego, lecz służą raczej za podstawę do konstruktywnego dialogu dotyczącego sposobu przemiany systemu energetycznego Europy, aby zrealizować długoterminowy cel obniżenia do roku 2050 emisji gazów cieplarnianych o 80-95% w porównaniu do poziomu z 1990 r.; podkreśla, że wszystkie przyszłe przewidywania dotyczące energii, w tym plan działania w dziedzinie energii, bazują na pewnych założeniach dotyczących rozwoju sytuacji technologicznej i gospodarczej; w związku z tym wzywa Komisję do regularnego aktualizowania planu działania; zwraca uwagę, że przeprowadzona przez Komisję ocena skutków nie zawiera bardziej szczegółowej analizy możliwych scenariuszy do 2050 r. w odniesieniu do poszczególnych państw członkowskich, grup państw członkowskich lub klastrów regionalnych;
3. z zadowoleniem przyjmuje fakt, że w sporządzonym przez Komisję planie działania w zakresie energii do roku 2050 przedstawiono zarys różnych scenariuszy; podkreśla, że zarówno scenariusze oparte na obecnych tendencjach, jak i te oparte na dekarbonizacji są niczym więcej niż prognozami; zauważa, że jako takie oczywiście nie obejmują pełnego zakresu możliwości, w związku z czym nie są w stanie zapewnić nic poza koncepcjami

przyszłej struktury dostaw energii w Europie;

4. podkreśla, że prognozy przygotowane na potrzeby opracowanego przez Komisję planu działania w zakresie energii do roku 2050 muszą zostać rozwinięte, również na podstawie innych modeli niż model systemu energetycznego PRIMES, oraz że należy przedstawić dodatkowe scenariusze niskoemisyjne (np. „szersze zastosowanie energii jądrowej” i „szersze zastosowanie gazu w połączeniu z CCS”), aby promować lepsze zrozumienie alternatywnych sposobów podchodzenia do rozwoju w przyszłości bezpiecznych, opłacalnych i niskoemisyjnych dostaw energii dla Europy;
5. potwierdza, że energia elektryczna ze źródeł niskoemisyjnych jest niezbędna dla dekarbonizacji, wymagającej niemal bezemisyjnego sektora energii elektrycznej w UE do roku 2050;
6. podkreśla, znaczenie polityki energetycznej UE w dobie kryzysu gospodarczego i finansowego; uwypukla rolę, jaką energia odgrywa w pobudzaniu wzrostu gospodarczego, konkurencyjności gospodarki i tworzenia miejsc pracy w UE; wzywa Komisję, by zaproponowała strategię dotyczące okresu po roku 2020 i możliwie jak najszybciej przedstawiła ramy europejskiej polityki energetycznej do roku 2030; uważa, że ramy tej polityki powinny być spójne z działaniami UE do 2050 r. w zakresie dekarbonizacji oraz powinny uwzględniać opcje „no regrets” określone w planie działania; zachęca do podjęcia działań zmierzających do ograniczenia negatywnego wpływu energetyki na środowisko, jednak z uwzględnieniem skutków podejmowanych działań dla konkurencyjności krajowej i unijnej gospodarki oraz dla bezpieczeństwa zaopatrzenia obywateli w energię;
7. zauważa, że realizacja polityki środowiskowej i klimatycznej, która nie bierze pod uwagę wyzwań takich jak bezpieczeństwo energetyczne, nie może zastąpić polityki energetycznej, która powinna być prowadzona w myśl zasady zrównoważonego rozwoju, gwarantując obecnym oraz przyszłym pokoleniom równy, powszechny oraz konkurencyjny dostęp do zasobów energii z poszanowaniem środowiska naturalnego;
8. zachęca państwa członkowskie do jeszcze bardziej wyężonych działań w celu osiągnięcia obowiązujących obecnie celów z myślą o realizacji do 2020 w zakresie polityki energetycznej UE, w szczególności celu w zakresie efektywności energetycznej w wysokości 20%, którego realizacja obecnie nie postępuje właściwie; podkreśla, że terminowe i pełne wdrożenie wszystkich postanowień dyrektywy w sprawie promowania stosowania energii ze źródeł odnawialnych¹ ma kluczowe znaczenie dla osiągnięcia wiążących celów UE w wysokości co najmniej 20% do 2020 r.;
9. wzywa Komisję do przyjęcia strategii regionalnej specjalizacji energetycznej umożliwiającej regionom rozwijanie tych źródeł energii, które pozwolą im najefektywniej osiągnąć europejskie cele do roku 2050, na przykład energię słoneczną na południu i energię wiatrową na północy; uważa, że na podstawie tej specjalizacji UE powinna przestawić się na pomiar europejskich celów energetycznych na poziomie obejmującym całą UE, a nie na podstawie celów krajowych;

¹ Dyrektywa 2009/28/WE z dnia 23 kwietnia 2009 r., Dz.U. L 140 z 5.6.2009 r. Obecnie toczą się dyskusje w sprawie wniosku zmieniającego (COM(2012)0595).

10. jest przekonany, że przejście na gospodarkę niskoemisyjną i energooszczędną to szansa nie tylko pod względem zachowania trwałości, ale również bezpieczeństwa dostaw i konkurencyjności w Europie oraz że obniżenie poziomu emisji gazów cieplarnianych może gwarantować przewagę konkurencyjną na rozwijającym się światowym rynku towarów i usług związanych z energią; podkreśla, że jest to szansa dla działających na unijnym rynku energii odnawialnej małych i średnich przedsiębiorstw, która mogłaby w doskonały sposób zdynamizować rozwój przedsiębiorczości i innowacji oraz być jednym z podstawowych źródeł tworzenia miejsc pracy;
11. podkreśla, że przejrzysta, spójna i konsekwentna polityka oraz przejrzyste, spójne i konsekwentne ramy regulacyjne mają zasadnicze znaczenie dla pobudzenia inwestycji niezbędnych dla technologii „no regrets”, tak jak określono to w planie działania, w sposób racjonalny pod względem kosztów i trwały; zwraca uwagę na główne cele strategii „Europa 2020” na rzecz inteligentnego, trwałego wzrostu gospodarczego sprzyjającego włączeniu społecznemu oraz wzywa do stosowania takiego podejścia strategicznego wykraczającego poza rok 2020; zauważa, że dla podejmowania świadomych i wyważonych decyzji dotyczących strategii na okres po 2020 r. konieczne będzie przeprowadzenie przeglądu obowiązujących strategii do roku 2020; podkreśla znaczenie tego, by strategia energetyczna skupiała się na zwiększeniu bezpieczeństwa energetycznego UE oraz konkurencyjności jej gospodarki i przemysłu, na tworzeniu miejsc pracy, aspektach społecznych i trwałości środowiska za pomocą środków takich jak zwiększony udział odnawialnych źródeł energii, dywersyfikacja szlaków i źródeł dostaw, w tym poprawa wzajemnych połączeń między państwami członkowskimi, efektywność energetyczna oraz wydajniejszy i zoptymalizowany system energetyczny zaprojektowany w celu zwiększenia inwestycji w zrównoważoną produkcję energii, technologie w zakresie zapasowych mocy wytwórczych i bilansowania;
12. zauważa, że sprawne rynki dwutlenku węgla i ceny nośników energii w znacznym stopniu wpływają na zachowanie podmiotów rynkowych, w tym przemysłu i konsumentów; wzywa do oparcia ram polityki na okres po 2020 r. na zasadzie „zanieczyszczający płaci” oraz długoterminowych zasadach służących zapewnieniu podmiotom rynkowym bezpieczeństwa;
13. przypomina, że określenie własnego koszyka energetycznego leży w gestii każdego państwa członkowskiego; przyznaje, że plan działania w zakresie energii do roku 2050 jest uzupełnieniem działań podejmowanych na szczeblu krajowym, regionalnym i lokalnym w celu zmodernizowania dostaw energii; dostrzega zatem konieczność współpracy państw członkowskich w oparciu o wspólne cele; ponadto podkreśla, że dla osiągnięcia dobrze skoordynowanej, obejmującej całą Unię, wzajemnie połączonej i zrównoważonej przemiany sektora energetycznego bardzo istotną rolę ma do odegrania UE, m.in. w zapewnianiu tego, by krajowe strategie polityczne były zgodne z celami i przepisami UE; apeluje do państw członkowskich i Komisji o dalszą realizację różnych wariantów działań, dzięki którym w ramach globalnych działań można osiągnąć długoterminowe cele UE w zakresie energii i zmiany klimatu (uzgodnione przez Radę), z zastosowaniem różnorodnych technologii, w sposób zrównoważony, racjonalny pod względem kosztów, konkurencyjny i bezpieczny, przy możliwie jak najmniejszych zakłóceniach rynku, a także o dalsze działania na szczeblu krajowym, by wykorzystać w pełni potencjał opłacalnych oszczędności energii przy wsparciu m.in. dostępnych

instrumentów finansowych UE; jednocześnie zauważa korzyści, jakie daje opracowanie skoordynowanego i, w miarę potrzeby, wspólnego europejskiego podejścia, uwzględniającego szczególne cechy systemów energetycznych o małej skali i wynikającą z nich potrzebę zapewnienia elastyczności;

14. podkreśla, że podstawowym filarem bezpieczeństwa energetycznego jest oparcie systemów energetycznych państw Unii Europejskiej na własnych zasobach energetycznych i dostępie do nich; z tego punktu widzenia najbardziej racjonalne jest zatem, aby państwa członkowskie rozwijały te technologie energetyczne, w których posiadają potencjał i doświadczenie oraz które gwarantują im ciągłość i stabilność dostaw energii, przy zachowaniu norm ochrony środowiska i klimatu;
15. zwraca uwagę, że główny nurt zaplanowanych działań powinien skupiać się nie na możliwości realizacji scenariuszy z góry przyjętych celów redukcyjnych (top-down), jak ma to miejsce obecnie, ale na realizacji scenariuszy działań uwzględniających takie zagadnienia jak istniejący potencjał w państwach członkowskich, szanse na rozwój ekonomicznie efektywnych nowych technologii oraz globalne skutki realizacji zaproponowanej polityki, aby dopiero w następnej kolejności zaproponować cele redukcyjne na kolejne lata (bottom-up);
16. uznaje wnioski zawarte w planie działania w zakresie energii do roku 2050, z których wynika, że przekształcenie w kierunku zrównoważonego sektora energii w całej UE jest możliwe z technicznego i gospodarczego punktu widzenia i, według analizy Komisji, będzie mniej kosztowne w perspektywie długofalowej niż kontynuacja obecnej polityki; zaznacza jednak, że należy uwzględnić kontekst krajowy, który może się bardzo różnić pomiędzy poszczególnymi państwami członkowskimi;
17. uważa, że cele do roku 2050 nie zostaną osiągnięte, jeżeli UE nie wywiąże się ze swoich obowiązków i nie odegra kluczowej roli w procesie przemiany, szczególnie w odniesieniu do dużych projektów, na przykład morskich farm wiatrowych na Morzu Północnym; jest zdania, że w przypadku infrastruktury transgranicznej, obejmującej kilka państw członkowskich lub wszystkie z nich, UE powinna określić projekty priorytetowe i pełnić rolę kluczowego inwestora, w ten sposób przyciągając inwestycje prywatne;
18. dostrzega, że wzrastające znaczenie energii elektrycznej w przyszłym koszyku energetycznym będzie wymagało zastosowania wszystkich sposobów niskoemisyjnej produkcji energii elektrycznej (obejmującej wydajność konwersji, odnawialne źródła energii, CCS i energię jądrową), jeżeli cele klimatyczne mają być zrealizowane bez narażania konkurencyjności i bezpieczeństwa dostaw;
19. podkreśla, że zapewnienie w pełni rozwiniętej transgranicznej infrastruktury energetycznej i mechanizmu wymiany informacji w Unii jest warunkiem wstępnym powodzenia planu działania; dlatego zwraca uwagę na konieczność ścisłej koordynacji polityki państw członkowskich oraz zapewnienia wspólnych działań, solidarności i przejrzystości w obszarach zewnętrznej polityki energetycznej, bezpieczeństwa energetycznego i nowych inwestycji w infrastrukturę energetyczną;
20. ubolewa, że Komisja nie wdrożyła zaleceń własnej recenzowanej grupy doradczej ds. planu działania w zakresie energii do roku 2050; wzywa Komisję do opublikowania

uaktualnionej wersji planu działania z uwzględnieniem tych zaleceń;

Główne elementy strategii długoterminowej

21. pozytywnie ocenia wnioski, do jakich doszła Komisja w planie działania w zakresie energii do roku 2050, z których wynika, że w przeanalizowanych scenariuszach istnieją podobieństwa między działaniami, jakie należy podjąć, by przekształcić system energetyczny UE; z zadowoleniem przyjmuje w tym kontekście wnioski Komisji, z których wynika, że zwiększone wykorzystanie odnawialnych źródeł energii, efektywność energetyczna i infrastruktura energetyczna, w tym inteligentne sieci, to opcje „no regrets”, zwłaszcza kiedy wynikają z warunków rynkowych, bez względu na konkretną drogę wybraną w celu osiągnięcia bezemisyjnego systemu energetycznego do 2050 r.; apeluje do Komisji, by zbadała połączenie scenariusza „wysokiego udziału energii ze źródeł odnawialnych i wysokiej efektywności energetycznej”; uważa, że dokonanie wyboru drogi pomogłoby zwiększyć pewność inwestycji;
22. uważa, że należy wykorzystać kryzys finansowy jako szansę na przekształcenie modelu rozwoju społecznego UE w kierunku wysoko efektywnej energetycznie i opartej w pełni na odnawialnych źródłach energii gospodarki odpornej na zmianę klimatu;
23. przyznaje, że jednym z kluczowych aspektów bardziej zrównoważonego systemu energetycznego jest większy udział w koszyku energetycznym źródeł energii odnawialnej po 2020 r.; zauważa ponadto, że wszystkie scenariusze zbadane w komunikacie Komisji zakładają wzrost udziału odnawialnych źródeł energii w koszyku energetycznym UE o około 30% w końcowym zużyciu energii brutto w 2030 r. oraz o co najmniej 55% w 2050 r.; podkreśla, że przejście do polityki wyższej efektywności energetycznej może sprzyjać zwiększeniu udziału odnawialnych źródeł energii; wzywa Komisję, by w przyszłych prognozach wyraźnie uwzględniała kwestię zdecentralizowanego wytwarzania energii; wzywa Komisję również do wyraźnego wskazania barier finansowych, technicznych i infrastrukturalnych, które utrudniają wzrost wytwarzania zdecentralizowanego w państwach członkowskich;- {}-

Efektywność energetyczna

24. podkreśla, że poprawa efektywności energetycznej i oszczędności energii odegra zasadniczą rolę w przekształceniu systemu energetycznego oraz że realizacja celów na rok 2020 stanowi warunek dalszych postępów do 2050 r.; zaleca w tym względzie, by państwa członkowskie wzmocniły swoje wysiłki na rzecz pełnego wdrożenia niedawno przyjętej dyrektywy w sprawie efektywności energetycznej i zaleca ujęcie kampanii uświadamiających i efektywności energetycznej w krajowych programach nauczania w państwach członkowskich; zaleca, by państwa członkowskie i Komisja podjęły dalsze wysiłki na rzecz uwzględnienia koncepcji krajowych oraz włączyły krajowe banki rozwoju i wsparły wymianę najlepszych praktyk; przypomina, że efektywność energetyczna, jeżeli jest właściwie wdrażana, stanowi dla Europy opłacalny sposób osiągnięcia długoterminowych celów w zakresie oszczędności energii, zmiany klimatu oraz bezpieczeństwa gospodarczego i energetycznego; przyznaje, że przestawienie się na bardziej efektywną energetycznie gospodarkę może doprowadzić do szybszego upowszechniania innowacyjnych rozwiązań technologicznych, zmniejszenia importu paliw kopalnych oraz do poprawy konkurencyjności i wzrostu przemysłu w Unii, uważa,

że przestawienie się na politykę większej efektywności energetycznej powinno koncentrować się na całym łańcuchu podaży energii i popytu na nią, włączając przetwarzanie, przesył, dystrybucję i zaopatrzenie, wraz ze zużyciem w przemyśle, budynkach i gospodarstwach domowych; podkreśla, że jednym z głównych elementów długoterminowej polityki UE w dziedzinie efektywności energetycznej powinno być zmniejszenie zużycia energii w budynkach, jako że renowacja istniejących budynków może być źródłem ogromnych oszczędności energii; podkreśla, że konieczne jest znaczne zwiększenie obecnego tempa i jakości renowacji budynków, aby umożliwić UE znaczące zmniejszenie do 2050 r. zużycia energii przez obecny zasób budynków o 80% w porównaniu do poziomu z 2010 r.; apeluje w związku z tym do państw członkowskich, by przyjęły ambitne długofalowe strategie renowacji budynków, czego wymaga dyrektywa w sprawie efektywności energetycznej;

25. podkreśla pilną potrzebę stworzenia nowej, zmodernizowanej, inteligentnej i elastycznej infrastruktury energetycznej, zwłaszcza inteligentnych sieci, w celu zapewnienia większej elastyczności w zakresie mocy zapasowych i bilansujących, w tym indywidualnych systemów mikrogeneracji i magazynowania, nowych zastosowań energii elektrycznej (np. pojazdów elektrycznych), programów sterowanych popytem (w tym inteligentnych liczników) oraz w pełni zintegrowanego europejskiego systemu sieci, aby m.in. włączyć do niego wszystkie źródła energii występujące w UE, co uznano za niezbędne; przypomina, że polityka optymalna pod względem kosztów różni się w zależności od wzorców popytu, potencjału podaży, cech geograficznych i okoliczności gospodarczych na szczeblu lokalnym; podkreśla ponadto pilną potrzebę ustanowienia stabilnych i przewidywalnych ram regulacyjnych, ogólnounijnych mechanizmów rynkowych, które pozwolą zwiększyć elastyczność, w tym absorpcję i przechowywanie mocy, oraz potrzebę współfinansowania przez UE projektów infrastrukturalnych w ogólnym interesie, zgodnie z wytycznymi dotyczącymi infrastruktury energetycznej i instrumentem „Łącząc Europę”;
26. zauważa, że środki finansowe UE i państw członkowskich, wraz z polityką budżetową i inwestycyjną, stanowią warunek tworzenia nowej infrastruktury energetycznej w Europie, uwzględniając jednocześnie koszty budowy nowych i likwidacji przestarzałych instalacji oraz koszty rekultywacji środowiska i odnowy społecznej w zainteresowanych regionach;
27. zwraca się do Komisji, aby w kompleksowy sposób zbadała potencjał i różne możliwe technologie magazynowania energii w UE w drodze integracji wewnętrznego rynku energii UE, w tym przepustowości sieci energetycznych, polityki energetycznej i polityki dotyczącej zmiany klimatu oraz ochrony interesów konsumentów, tak aby osiągnąć cele Unii w zakresie energii i klimatu, zmniejszyć uzależnienie UE od zewnętrznych dostaw energii i stworzyć prawdziwy jednolity rynek i równe warunki w dziedzinie energetyki przy zapewnieniu najwyższego bezpieczeństwa dostaw energii w przyszłości;

Energia odnawialna

28. podkreśla, że z perspektywy średnio- i długoterminowej kluczowe znaczenie ma bardziej europejskie podejście do polityki w zakresie energii odnawialnej; zachęca państwa członkowskie i ich regiony do usprawnienia współpracy, m.in. poprzez wykorzystywanie w większym stopniu ustaleń dotyczących współpracy, o których mowa w dyrektywie

w sprawie energii ze źródeł odnawialnych, w celu optymalizacji opłacalności rozpowszechniania odnawialnych źródeł energii, obniżenia kosztów energii odnawialnej i dopilnowania, by inwestycje dokonywano tam, gdzie przyniosą one najlepsze wyniki i skutki, z uwzględnieniem szczególnych cech każdego państwa członkowskiego; podkreśla znaczenie określenia celów; podkreśla w tym kontekście, że Komisja odgrywa ważną rolę w ułatwianiu koordynacji, finansowego wsparcia i przygotowywania odpowiednich analiz dotyczących odnawialnych źródeł energii i potencjału państw członkowskich, a także pozytywnie odnosi się do zapowiedzianego zamiaru sporządzenia wytycznych dotyczących handlu odnawialnymi źródłami energii; zwraca uwagę, że odnawialne źródła energii staną się w perspektywie długoterminowej głównym elementem koszyka energetycznego w Europie w miarę przechodzenia od fazy rozwoju technologii do masowej produkcji i stosowania, od małej do wielkiej skali – z wykorzystaniem źródeł występujących lokalnie i na obszarach bardziej odległych – oraz od etapu, kiedy są dotowane, do fazy, w której staną się konkurencyjne; podkreśla, że coraz szersze stosowanie odnawialnych źródeł energii wymaga zmian w polityce i strukturze rynku energii z myślą o dostosowaniu rynków do tych okoliczności i osiągnięciu większej integracji rynku, w szczególności poprzez premiowanie elastyczności i usług sprzyjających stabilności systemu sieci; podkreśla znaczenie stabilnych ram regulacyjnych zarówno na szczeblu UE, jak i państw członkowskich dla pobudzenia inwestycji; zwraca uwagę na konieczność uproszczenia procedur administracyjnych oraz zapewnienia stabilnych i wydajnych systemów wsparcia, które mogą być dostosowywane z czasem i wycofywane w miarę dojrzewania technologii i łańcuchów dostaw oraz usuwania wad rynku; podkreśla jednak, że zmiany w systemach wsparcia dokonywane z mocą wsteczną mają negatywny wpływ na zaufanie inwestorów, w ten sposób zwiększając zagrożenia związane z inwestycjami i ich koszty;

29. uznaje sukces celów odnoszących się do energii odnawialnej i wzywa państwa członkowskie do przyjęcia stabilnej polityki służącej osiągnięciu ich celów do 2020 r.;
30. przypomina o roli projektów takich jak Desertec oraz o wykorzystywaniu odnawialnych źródeł energii w regionach sąsiadujących; podkreśla perspektywę przesyłania w ramach „projektu Helios” energii elektrycznej wytworzonej z energii odnawialnej z Europy Południowo-Wschodniej do Europy Środkowej, a także dalszego rozwoju energetyki wiatrowej na Morzu Północnym i w innych regionach; zwraca uwagę na konieczność uzupełnienia możliwości importowania energii elektrycznej wytworzonej ze źródeł odnawialnych z sąsiednich regionów o wspieranie i ułatwianie rozwoju odnawialnych i niskoemisyjnych źródeł energii, np. w południowym regionie Morza Śródziemnego i w regionach Morza Północnego, a także zwiększania liczby wzajemnych połączeń w ramach sieci europejskich;
31. zwraca uwagę, że w przypadku wielu odnawialnych źródeł energii stabilne dostarczanie energii jest przy obecnej technologii niemożliwe, co pociąga za sobą konieczność utrzymywania w gotowości zapasowych konwencjonalnych źródeł energii; w związku z tym wzywa Komisję do przedstawienia analizy możliwości zrównoważonego rozwoju odnawialnych źródeł energii oraz przede wszystkim wspierania stabilnych źródeł energii odnawialnej; uważa, że w przypadku mniej stabilnych źródeł energii należy dokonać analizy opłacalności zapewnienia mocy rezerwowych oraz rozwijać technologie magazynowania energii;

32. zwraca uwagę, że dla osiągnięcia całkowitej dekarbonizacji długoterminowego zaopatrzenia UE w energię konieczne jest dążenie do ściślejszej integracji z sąsiednimi krajami i regionami, na przykład Norwegią, Szwajcarią i południowym regionem Morza Śródziemnego; podkreśla, że Europa może odnieść korzyści z rozwoju znacznych odnawialnych źródeł energii w tych regionach, służących zaspokojeniu zarówno zapotrzebowania lokalnego, jak i - dzięki rozwojowi długodystansowych wzajemnych połączeń sieciowych - ograniczonej części zapotrzebowania UE; zauważa, że zwiększona liczba wzajemnych połączeń umożliwi państwom członkowskim eksport i import energii elektrycznej ze źródeł odnawialnych w celu zapewnienia niezawodnych dostaw energii i wyważenia zmiennego wytwarzania energii, na przykład w elektrowniach wiatrowych; w tym kontekście zwraca uwagę, że szczególnie korzystne dla UE byłoby wzajemne połączenie z Norwegią, ponieważ otwiera dostęp do znacznego potencjału magazynowania energii, jakim dysponują norweskie elektrownie wodne;
33. podkreśla znaczenie mikrogeneracji dla zwiększenia udziału odnawialnych źródeł energii; co więcej, zwraca uwagę na znaczenie mikrogeneracji dla zwiększenia efektywności energetycznej, zabezpieczenia dostaw energii oraz zainteresowania obywateli ich własnym zużyciem energii i walką ze zmianą klimatu; podkreśla w tym kontekście potrzebę przyjęcia spójnej strategii UE w sprawie mikrogeneracji, obejmującej środki dotyczące modernizacji infrastruktury energetycznej, zmniejszenia obciążeń legislacyjnych i wymianę najlepszych praktyk w zakresie zachęt podatkowych;
34. zwraca uwagę na konieczność zapewnienia dostatecznie silnych ram polityki na okres po 2020 r. dotyczących technologii w dziedzinie energii odnawialnej, które nie uzyskały jeszcze parytetu sieci, opracowanych z myślą o konwergencji, a następnie stopniowym wycofaniu dotacji;
35. zauważa, że w scenariuszach planu działania w zakresie energii do roku 2050 zakłada się większy udział biopaliw; uważa, że w tym kontekście Komisja powinna wspierać przejście na biopaliwa trzeciej generacji, opierające się na odpadach z upraw przeznaczonych do produkcji żywności, i nałożyć analogiczne warunki na importowane biopaliwa;
36. wzywa Komisję do przedstawienia wniosku w sprawie sposobów zwiększenia wydajności w wykorzystaniu odnawialnych źródeł energii w obrębie UE i jej regionów poprzez dążenie do stworzenia ogólnounijnego wspólnego systemu zachęt w odniesieniu do odnawialnych źródeł energii, co pozwoliłoby na wykorzystanie konkretnego rodzaju energii odnawialnej w tych regionach UE, gdzie jest ona najbardziej opłacalna, co wiąże się z niższymi cenami energii elektrycznej; uważa, że w średniej perspektywie można utworzyć na szczeblu regionalnym grupy obecne na rynku odnawialnych źródeł energii.
37. wzywa państwa członkowskie i Komisję do wsparcia i propagowania ogólnounijnego polityki otwartego rynku na produkty odnawialne oraz do zapewnienia usunięcia wszystkich barier handlowych, zwiększając tym samym konkurencyjność UE poprzez wspieranie eksportu technologii w zakresie energii odnawialnej;
38. uznaje, że cele dotyczące energii ze źródeł odnawialnych okazały się skuteczne i powinny zostać przedłużone na okres do 2030 r.; wzywa państwa członkowskie do podtrzymania działań służących osiągnięciu ich celów na 2020 r.; wyraża zaniepokojenie

dokonywaniem przez państwa członkowskie coraz gwałtowniejszych zmian w mechanizmach wspierania energii odnawialnej, w szczególności zmianami z mocą wsteczną i wstrzymywaniem wsparcia; wzywa Komisję do dokładnego monitorowania wdrażania dyrektywy w sprawie energii ze źródeł odnawialnych i do podjęcia działań w razie konieczności; wzywa państwa członkowskie do zapewnienia stabilnych ram inwestowania w energię odnawialną, w tym stabilnych i regularnie sprawdzanych systemów wsparcia oraz uproszczonych procedur administracyjnych;

39. wzywa Komisję i państwa członkowskie do zdecydowanego zwiększenia w przyszłych wieloletnich ramach finansowych kwot przeznaczanych na działania na rzecz efektywności energetycznej;

Infrastruktura i wewnętrzny rynek energii

40. podkreśla, że podczas gdy UE dąży do zapewnienia bezpieczeństwa dostaw i niezależności energetycznej, należy przesunąć punkt ciężkości na model wzajemnej zależności energetycznej między państwami członkowskimi poprzez zagwarantowanie szybkiego zakończenia tworzenia wewnętrznego rynku energii UE oraz inteligentnej i wielkiej sieci infrastruktury UE łączącej północ z południem i wschód z zachodem w celu jak najlepszego wykorzystania przewagi komparatywnej każdego państwa członkowskiego, a także poprzez wykorzystanie pełnego potencjału zdecentralizowanej oraz prowadzonej na mikroskalę produkcji energii i inteligentnej infrastruktury energetycznej we wszystkich państwach członkowskich; zwraca uwagę na to, jak ważne jest dopilnowanie, by zmiany w polityce i zmiany regulacyjne w państwach członkowskich były w pełni zgodne z trzema pakietami na rzecz liberalizacji, by prowadziły do usunięcia pozostałych „wąskich gardeł” w infrastrukturze i wad rynku oraz by nie powodowały powstawania nowych przeszkód dla integracji rynku energii elektrycznej i gazu; podkreśla jednak, że decyzje dotyczące polityki energetycznej w każdym systemie krajowym muszą uwzględniać też sposób, w jaki mogą wpłynąć na inne państwa członkowskie; uważa, że wskazane byłoby ustalenie, czy i jak do realizacji powyższych zadań można by wykorzystać doświadczenie i instrumenty Agencji ds. Współpracy Organów Regulacji Energetyki (ACER);
41. stwierdza, że projekty dotyczące infrastruktury energetycznej cechują się dużymi początkowymi kosztami inwestycji oraz cyklem użytkowania operacyjnego wynoszącym 20-60 lat; przypomina, że obecne otoczenie rynkowe jest wysoce nieprzewidywalne oraz że dlatego inwestorzy niechętnie decydują się na rozwój infrastruktury energetycznej; podkreśla, że należy wspierać nowe strategie i innowacyjne instrumenty, aby zachęcać do podejmowania inwestycji infrastrukturalnych umożliwiających szybkie dostosowanie się do zmieniającego się otoczenia;
42. podkreśla konieczność wdrażania aktualnych strategii politycznych i regulacji, tak aby lepiej wykorzystywać istniejącą infrastrukturę z korzyścią dla konsumenta z UE; wzywa Komisję i ACER do dokładniejszego monitorowania wdrażania na szczeblu krajowym przepisów takich jak te dotyczące zasady „wykorzystaj albo strać”;
43. zwraca uwagę na konieczność osiągnięcia pełnej integracji europejskiego rynku energii do 2014 r.; podkreśla znaczenie pełnego wdrożenia we wszystkich państwach członkowskich ustawodawstwa dotyczącego wewnętrznego rynku energii oraz konieczność

zagwarantowania, by żadne państwo członkowskie i żaden region nie pozostały odizolowane od europejskich sieci gazu i energii elektrycznej po 2015 r.; zaznacza, że konieczne jest uwzględnianie skutków społecznych i kosztów energii przy jednoczesnym dopilnowaniu, by ceny energii były bardziej przejrzyste i lepiej odzwierciedlały koszty, w tym koszty środowiskowe, jeżeli nie są one w pełni uwzględniane;

44. zwraca uwagę na utworzenie mechanizmu wymiany informacji dotyczących międzyrządowych umów w sprawie polityki energetycznej między państwami członkowskimi UE a państwami trzecimi, zwłaszcza że mechanizm ten ukierunkowany jest na zwiększenie przejrzystości i skuteczności strategii politycznych oraz koordynacji między nimi w całej UE; apeluje do państw członkowskich o wykazanie się większą ambicją w zapewnianiu tego, by nie przygotowywano porozumień sprzecznych z prawodawstwem dotyczącym wewnętrznego rynku energii; uważa, że Komisja powinna móc sprawdzać projekty umów pod kątem ich zgodności z tym prawodawstwem i tam, gdzie to istotne, brać udział w negocjacjach; uważa, że mechanizm wymiany informacji stanowi krok do przodu w dalszym koordynowaniu zakupów energii poza UE, co ma zasadnicze znaczenie dla osiągnięcia celów planu działania w zakresie energii do roku 2050;
45. podkreśla potrzebę zwiększenia zachęt dla inwestorów na rynku energii poprzez zwiększenie rentowności i uproszczenie – ale nie rozluźnienie – procedur administracyjnych;
46. zauważa, że kryzys finansowy utrudnia przyciąganie inwestycji niezbędnych do finansowania transformacji systemu energetycznego; zwraca uwagę na nowe wyzwania, takie jak konieczność posiadania elastycznych zasobów zapasowych i bilansowych w systemie energetycznym (np. elastyczne wytwarzanie, sprawna sieć przesyłowa, magazynowanie, zarządzanie popytem, mikrogeneracja i połączenia wzajemne), których realizacja pomoże uporać się ze spodziewanym wzrostem udziału zmiennej produkcji energii ze źródeł odnawialnych; podkreśla znaczenie infrastruktury na poziomie dystrybucji oraz ważną rolę aktywnych konsumentów i operatorów sieci dystrybucji we włączeniu do systemu zdecentralizowanych produktów energetycznych i skutecznych działań dotyczących zarządzania popytem na energię; podkreśla konieczność właściwej oceny przepustowości w Europie i potrzeby niezbędnych połączeń wzajemnych, a także konieczność zapewnienia elastycznych i bilansujących mocy rezerwowych, by dostosować podaż do popytu, gwarantując tym samym bezpieczeństwo dostaw energii elektrycznej i gazu; podkreśla, że nadanie wyższego priorytetu zarządzaniu popytem oraz wytwarzaniu energii w zależności od popytu wzmocniłoby w sposób istotny integrację zdecentralizowanych źródeł energii, a także przyczyniło się do osiągnięcia ogólnych celów polityki energetycznej;
47. podkreśla, że z uwagi na to, iż obecna infrastruktura jest przestarzała, konieczne będą ogromne inwestycje w przypadku każdego scenariusza zawartego w komunikacie Komisji pt. „Plan działania w zakresie energii do roku 2050”; spowoduje to wzrost cen energii do 2030 r. w przypadku każdego scenariusza; zauważa ponadto, że według Komisji największa część tych wzrostów ma miejsce już obecnie w scenariuszu odniesienia, ponieważ są one związane z wymianą w okresie następnych 20 lat starej, już w pełni zamortyzowanej mocy wytwórczej;

48. podkreśla, że bezpieczeństwo energetyczne Unii Europejskiej jest uzależnione od większej dywersyfikacji jej źródeł importu; zwraca zatem uwagę na konieczność aktywnego zacieśnienia przez UE współpracy z partnerami; odnotowuje opóźnienia wpływające na zakończenie tworzenia korytarza południowego; podkreśla konieczność osiągnięcia bezpieczeństwa energetycznego poprzez dywersyfikację źródeł energii, przypomina o istotnym wkładzie skroplonego gazu ziemnego (LNG) i statków LNG w dostawy energii do UE oraz zwraca uwagę na potencjał dodatkowego korytarza LNG we wschodniej części basenu Morza Śródziemnego i w regionie Morza Czarnego do tego, by służyć jako elastyczny szlak dostaw energii i zachęta do większej konkurencji na wewnętrznym rynku energii UE;
49. przypomina, że strategiczne partnerstwo Unii z państwami będącymi wytwórcami energii oraz z krajami tranzytowymi, w szczególności z państwami objętymi europejską polityką sąsiedztwa, wymaga odpowiednich narzędzi, przewidywalności, stabilności i długoterminowych inwestycji; podkreśla w tym względzie, że cele klimatyczne Unii powinny być wspierane przez infrastrukturalne projekty inwestycyjne UE ukierunkowane na dywersyfikację szlaków dostaw oraz podniesienie bezpieczeństwa energetycznego Unii, na przykład projekt Nabucco;
50. przypomina, że zgodnie z pakietem dotyczącym rynku wewnętrznego zadanie finansowania inwestycji w infrastrukturę energetyczną spoczywa w dalszym ciągu głównie na podmiotach rynkowych; przyznaje, że niektóre innowacyjne lub strategicznie ważne projekty, uzasadnione z punktu widzenia bezpieczeństwa dostaw, solidarności i trwałości, które jednak nie są w stanie przyciągnąć wystarczającego finansowania rynkowego, mogą wymagać niewielkiego wsparcia publicznego, by uzupełnić środki prywatne; podkreśla, że projekty takie należy wybierać w oparciu o jasne i przejrzyste kryteria, bez zakłócania konkurencji i z uwzględnieniem interesów konsumentów; powinny one też być w pełni zgodne z celami UE w zakresie energii i zmiany klimatu;
51. podkreśla, że bez rozwoju lokalnych inteligentnych sieci systemu dystrybucji energii elektrycznej i gazu większość scenariuszy związanych z planem działania w zakresie energii do roku 2050 będzie niewykonalnych; uważa, że oprócz projektów transgranicznych Unia powinna przyjąć środki sprzyjające tworzeniu lub renowacji sieci lokalnych, w szczególności w zakresie dostępu dla odbiorców chronionych;
52. podkreśla znaczenie instrumentu „Łącząc Europę”, w którym istotną kwotę zarezerwowano na przemianę i dalszy rozwój infrastruktury energetycznej w UE; podkreśla znaczenie ustalenia i wsparcia kluczowych zrównoważonych projektów zarówno na dużą, jak i małą skalę;
53. podkreśla, że podejście oparte na idei „punktu kompleksowej obsługi” może stanowić uzupełnienie celów UE w zakresie uproszczenia służących zmniejszeniu biurokracji, co przyspieszyłoby procedury wydawania upoważnień i pozwoleń i zmniejszyło obciążenia administracyjne spoczywające na przedsiębiorstwach ubiegających się o upoważnienie do rozwoju infrastruktury energetycznej, przy jednoczesnym zagwarantowaniu przestrzegania obowiązujących zasad i przepisów; wzywa państwa członkowskie, aby dokonały przeglądu swoich procedur w tym zakresie;
54. wzywa Komisję do pilnego zajęcia się brakiem pewności prawa dla inwestorów

instytucjonalnych w zakresie interpretacji trzeciego pakietu energetycznego, kiedy odgrywają oni rolę inwestora pasywnego w odniesieniu do mocy przesyłowych i wytwórczych;

55. wzywa Komisję do pilnego rozwiązania problemu braku zachęt dla operatorów systemów dystrybucyjnych i przesyłowych do inwestowania w inteligentne sieci w zakresie technologii informacyjno-komunikacyjnych i innych innowacyjnych technologii, które ułatwiają lepsze i szersze wykorzystywanie istniejącej sieci;

Wymiar społeczny

56. z zadowoleniem przyjmuje włączenie wymiaru społecznego do planu działania w zakresie energii do roku 2050; uważa, że w tym kontekście należy zwrócić szczególną uwagę na ubóstwo energetyczne i zatrudnienie; w odniesieniu do ubóstwa energetycznego uważa, że każdego powinno być stać na energię, i wzywa Komisję i państwa członkowskie, a także władze lokalne i właściwe organy społeczne do współpracy nad dopasowanymi rozwiązaniami służącymi zwalczaniu zjawisk takich jak ubóstwo w zakresie energii elektrycznej i ogrzewania ze szczególnym uwzględnieniem znajdujących się w trudnej sytuacji gospodarstw domowych o niskich dochodach, które najbardziej odczuwają wzrost cen energii; w związku z tym jest zdania, że taka strategia powinna sprzyjać efektywności energetycznej i oszczędnościom energii, ponieważ jest to jeden z najskuteczniejszych sposobów na obniżenie rachunków za energię, zawierać analizę środków krajowych takich jak opodatkowanie, zamówienia publiczne czy ceny ogrzewania, zwłaszcza kiedy utrudniają one inwestycje w wydajność energetyczną bądź optymalizację wytwarzania i wykorzystania ciepła, a także zawierać zalecenia dotyczące dobrych i złych praktyk; podkreśla znaczenie opracowania dalszych środków w zakresie efektywności energetycznej, informowania o nich, pobudzania działań związanych z popytem i podażą oraz prowadzenia kampanii informacyjnych w celu dokonania niezbędnych zmian zachowań konsumentów; zwraca się do państw członkowskich, by regularnie informowały o działaniach podejmowanych w celu ochrony gospodarstw domowych przed rosnącymi rachunkami za energię i przed ubóstwem energetycznym; w odniesieniu do zatrudnienia zwraca się do Komisji, by propagowała środki służące dostosowaniu kształcenia, szkolenia i przekwalifikowania w celu wsparcia państw członkowskich w działaniach na rzecz zapewnienia wysoko wykwalifikowanych pracowników gotowych wypełnić swoją rolę w transformacji sektora energetycznego; zwraca się do Komisji o przedstawienie Parlamentowi Europejskiemu do końca 2013 r. dalszych informacji na temat wpływu tej transformacji na zatrudnienie w sektorze energetycznym, przemysłowym i usługowym oraz o opracowanie konkretnych mechanizmów wspierających sektory i pracowników dotkniętych tą przemianą; zaleca państwom członkowskim uwzględnienie kosztów zewnętrznych i korzyści płynących z wytwarzania i zużycia energii, takich jak korzystny wpływ poprawy jakości powietrza na zdrowie; uważa, że dialog społeczny dotyczący skutków planu działania w zakresie energii, który powinien objąć wszystkie zainteresowane strony, jest jedną z najważniejszych kwestii i pozostanie nią w procesie przekształcania sektora energii;
57. zwraca uwagę, że przyjęcie strategii dekarbonizacyjnej bez uwzględnienia sytuacji części państw członkowskich może doprowadzić do wielkiego wzrostu skali zjawiska ubóstwa energetycznego, które określa się jako sytuację, w której wydatki na energię przekraczają

10% budżetu domowego;

58. podkreśla konieczność ochrony konsumentów przed wysokimi cenami energii oraz ochrony przedsiębiorstw przed nieuczciwą konkurencją, a także sztucznie zaniżanymi cenami dyktowanymi przez przedsiębiorstwa spoza UE, zgodnie z apelami zgłaszanymi na szczycie Rio+20 dotyczącymi wzmocnionej roli WTO;
59. apeluje do państw członkowskich i społeczności międzynarodowej o wspieranie placówek oświatowych zdolnych do kształcenia wykwalifikowanych pracowników, a także nowego pokolenia naukowców i wynalazców w dziedzinie bezpiecznych dostaw i bezpiecznego wykorzystywania energii, bezpieczeństwa energetycznego i efektywności energetycznej; w tym kontekście przypomina o ważnej roli programu „Horyzont 2020”, a także Europejskiego Instytutu Innowacji i Technologii w procesie likwidacji luki między kształceniem, badaniami a wdrażaniem w sektorze energetycznym;
60. pragnie zwrócić uwagę na rolę przejrzystych cen i informacji dla konsumentów; dlatego uważa, że zadaniem Komisji jest możliwie jak najdokładniejsze określenie wpływu takich czynników na koszty energii ponoszone przez konsumentów indywidualnych i przedsiębiorstwa w poszczególnych wybranych scenariuszach;

Rola poszczególnych źródeł energii

61. uważa, że wszystkie rodzaje technologii niskoemisyjnych będą potrzebne do osiągnięcia ambitnego celu ogólnej dekarbonizacji systemu energetycznego UE, a w szczególności sektora energii elektrycznej; przyznaje, że utrzyma się niepewność dotycząca tego, które technologie sprawdzą się pod względem technicznym i komercyjnym w wymaganych ramach czasowych; podkreśla, że konieczne jest zachowanie elastyczności, aby umożliwić dostosowanie się do przyszłych zmian technologicznych i społeczno-gospodarczych;
62. stwierdza, że paliwa kopalne ze źródeł konwencjonalnych prawdopodobnie pozostaną elementem systemu energetycznego przynajmniej w trakcie przejścia na niskoemisyjny system energetyczny;
63. przyznaje, że obecnie energia jądrowa jest wykorzystywana jako ważne niskoemisyjne źródło energii; wzywa Komisję, aby, wykorzystując wyniki niedawnych testów warunków skrajnych w elektrowniach jądrowych, zabiegała o większą akceptację społeczną energii jądrowej;
64. zgadza się z Komisją, że energia jądrowa pozostanie istotnym elementem, ponieważ niektóre państwa członkowskie nadal postrzegają energię jądrową jako bezpieczne, pewne i niedrogi źródło wytwarzania niskoemisyjnej energii elektrycznej; dostrzega, że analiza scenariuszy wykazuje, iż energia jądrowa może przyczynić się do obniżenia kosztów systemu i cen energii elektrycznej;
65. zgadza się z Komisją, że w krótkim i średnim okresie gaz ziemny będzie odgrywał ważną rolę w transformacji systemu energetycznego, ponieważ dzięki niemu można dość szybko i oszczędnie zmniejszyć zależność od innych paliw kopalnych bardziej zanieczyszczających środowisko; podkreśla potrzebę dywersyfikacji szlaków dostaw gazu ziemnego do Unii Europejskiej; przestrzega przed inwestycjami, które mogłyby

spowodować trwałe uzależnienie od paliw kopalnych;

66. dostrzega potencjał gazu ziemnego jako elastycznej rezerwy służącej bilansowaniu zmiennych dostaw energii odnawialnej obok magazynowania energii, połączeń wzajemnych i reagowania na popyt; uważa jednak, że należy przyznać większe znaczenie gazowi, zwłaszcza w razie zwiększenia dostępności technologii wychwytywania i składowania dwutlenku węgla; uważa, że w tym przypadku najważniejszym założeniem i nadrzędnym celem dotyczącym koszyka energetycznego powinno być ograniczenie emisji gazów cieplarnianych;
67. podkreśla, że aby zapewnić dostawy energii, trzeba rozwiązać problem spodziewanego wzrostu importu gazu i energii elektrycznej z państw trzecich do UE w krótko- i średnioterminowej perspektywie; ponownie zwraca uwagę na to, że w przypadku niektórych regionów i państw członkowskich wyzwanie to jest ściśle powiązane z zależnością od importu gazu i ropy naftowej z jednego państwa trzeciego; przyznaje, że sprostanie temu wyzwaniu wymaga między innymi zwiększenia roli rodzimych i odnawialnych zasobów energetycznych, które są niezbędne do zapewnienia konkurencyjności i bezpieczeństwa dostaw, a także działań ukierunkowanych na dywersyfikację portfela dostawców, szlaków dostaw i źródeł energii; stwierdza, że jednym z celów strategicznych w tym zakresie jest utworzenie południowego korytarza gazowego oraz osiągnięcie do 2020 r. przesyłu tym szlakiem dostaw pokrywających około 10-20% europejskiego zapotrzebowania na gaz, aby każdy europejski region uzyskał fizyczny dostęp do co najmniej dwóch różnych źródeł gazu;
68. zwraca uwagę, że węgiel brunatny również będzie miał w przyszłości do odegrania rolę w dywersyfikacji koszyka energetycznego; podkreśla, że górnictwo węgla brunatnego utrzymuje konkurencyjność nawet przy obecnych unijnych celach ochrony klimatu, szczególnie z uwagi na jego relatywną przewagę w zakresie kosztów wydobycia;
69. zauważa, że wychwytywanie i składowanie dwutlenku węgla (CCS) może odegrać rolę w procesie dekarbonizacji do 2050 r.; zauważa jednak, że CCS nadal znajduje się na etapie badań i rozwoju; zwraca uwagę, że rozwój CCS pozostaje sprawą wysoce niepewną z uwagi na nierozwiązane problemy, takie jak nieokreślone opóźnienia, wysokie koszty i zastrzeżenia dotyczące efektywności; podkreśla, że konieczne jest jak najszybsze wykorzystywanie w skali komercyjnej CCS rozwiniętego w sposób racjonalny pod względem kosztów, bezpieczny i trwały; podkreśla, że CCS jest również istotnym rozwiązaniem w przypadku dekarbonizacji kilku energochłonnych gałęzi przemysłu, na przykład rafinacji ropy naftowej, hutnictwa aluminium czy produkcji cementu; wzywa Komisję do sporządzenia sprawozdania śródkresowego zawierającego ocenę wyników stosowania subsydiowanych przez UE projektów demonstracyjnych dotyczących elektrowni węglowych;
70. podkreśla znaczenie działań politycznych, finansowania publicznego i odpowiedniej ceny dwutlenku węgla dla zademonstrowania i zapewnienia wczesnego wdrożenia technologii CCS w Europie od 2020 r.; zwraca uwagę na znaczenie unijnego programu demonstracji dla zapewnienia akceptacji społecznej i poparcia społecznego dla CCS jako ważnej technologii ograniczania emisji gazów cieplarnianych;
71. wzywa Komisję do umożliwienia i wspierania wymiany wiedzy oraz współpracy

w ramach UE i na forum międzynarodowym dla zapewnienia uwzględnienia w tej skali najlepszych wartości inżynierii w projektach demonstracyjnych CCS; wzywa Komisję do wsparcia wczesnych inwestycji w infrastrukturę rurociągów oraz koordynację planowania transgranicznego dla zapewnienia dostępu od 2020 r. do pochłaniaczy CO₂, a także do podjęcia badań służących opracowaniu charakterystyki zbiorników do składowania w Europie; wzywa Komisję do aktywnej współpracy z państwami członkowskimi i sektorami przemysłowymi w celu informowania o korzyściach i bezpieczeństwie technologii CCS, aby wypracować zaufanie publiczne do niej;

72. zauważa, że optymalne, bezpieczne i zrównoważone rozwijanie i korzystanie z własnych i regionalnych zasobów energetycznych oraz konkurencyjność infrastruktury niezbędnej dla stabilności dostaw własnej lub importowanej energii, może przyczynić się do wzrostu bezpieczeństwa energetycznego, dlatego powinno stanowić priorytet przy opracowywaniu polityki energetycznej UE;
73. zauważa, że jak długo utrzymuje się popyt na produkty oparte na ropie naftowej, istotne znaczenie ma utrzymanie udziału Europy w przemyśle rafineryjnym w celu zapewnienia bezpieczeństwa dostaw, wspierania konkurencyjności sektorów będących klientami rafinerii, takich jak przemysł petrochemiczny, ustanowienia ogólnościowych norm jakości rafinacji paliwa, zapewnienia zgodności z wymogami ochrony środowiska i utrzymania zatrudnienia w tych sektorach; zwraca również uwagę na stwierdzenia zawarte w planie działania w zakresie energii, że ropa naftowa prawdopodobnie pozostanie elementem koszyka energetycznego nawet w roku 2050, chociaż jej udział będzie znacznie mniejszy niż obecnie, i będzie stosowana głównie w transporcie pasażerskim i towarowym na duże odległości;
74. uważa, że należy zwrócić szczególną uwagę na te regiony państw członkowskich, w których dominującym źródłem energii jest obecnie węgiel lub w których wydobycie węgla i wytwarzanie energii elektrycznej w oparciu o węgiel jest ważnym regionalnym źródłem miejsc pracy; uważa, że aby scenariusze związane z planem działania w zakresie energii do roku 2050 zostały zaakceptowane przez mieszkańców tych regionów, wymagane będą dodatkowe wspierane przez UE środki socjalne;

Ogólnościowe wyzwania w dziedzinie energii

75. uznając fakt, że UE działa na arenie światowej, a samodzielne działanie może nie przynieść wszystkich oczekiwanych korzyści, przypomina konkluzje Rady ds. TTE z listopada 2011 r. w sprawie wzmocnienia wymiaru zewnętrznego unijnej polityki energetycznej, w których Rada podkreśliła potrzebę szerszego i lepiej skoordynowanego unijnego podejścia do stosunków międzynarodowych w dziedzinie energii, aby stawić czoła ogólnościowym wyzwaniom z zakresu energii i zmiany klimatu, oraz potrzebę rozwiązania problemów dotyczących konkurencyjności i ucieczki emisji, utrzymania i propagowania najwyższych norm bezpieczeństwa jądowego, jednocześnie zapewniając bezpieczne, dostępne, zrównoważone i zróżnicowane dostawy energii;
76. podkreśla konieczność zagwarantowania bezpieczeństwa energetycznego UE, a w końcowym rozrachunku samowystarczalności, przede wszystkim poprzez wspieranie efektywności energetycznej, oszczędzania energii i odnawialnych źródeł energii, co wraz z innymi alternatywnymi źródłami energii pozwoli na zmniejszenie zależności od

importu; zauważa pojawiające się zainteresowanie prowadzeniem poszukiwań na polach naftowych i gazowych w Morzu Śródziemnym i Morzu Czarnym; jest zdania, że należy niezwłocznie opracować kompleksową politykę UE w zakresie odwiertów ropy i gazu na morzu; uważa, że nacisk należy położyć na potencjalne zagrożenia i wytyczenie wyłącznych stref ekonomicznych zainteresowanych państw UE i odpowiednich państw trzecich zgodnie z Konwencją Narodów Zjednoczonych o prawie morza, którą podpisały wszystkie państwa członkowskie i UE jako taka;

77. podkreśla, że przyznanie praw do licencji na odwierty oraz wytyczenie wyłącznych stref ekonomicznych stanie się źródłem napięć w relacjach z krajami trzecimi oraz że UE powinna utrzymać silną pozycję polityczną w tej kwestii i dążyć do uniknięcia sporów międzynarodowych; zaznacza, że energia powinna być wykorzystywana jako siła napędowa pokoju, integralności środowiska, współpracy i stabilności;
78. wzywa do tego, by plan działania w zakresie energii UE-Rosja został oparty na zasadach obopólnego poszanowania i wzajemności, opierających się na Światowej Organizacji Handlu, Traktacie karty energetycznej i przepisach trzeciego pakietu energetycznego; wzywa Komisję do skutecznego wdrożenia i wykonywania unijnych przepisów w zakresie rynku wewnętrznego i konkurencji w stosunku do wszystkich przedsiębiorstw sektora energetycznego działających na obszarze Unii; z zadowoleniem przyjmuje w związku z tym niedawno przeprowadzone dochodzenie w sprawie antykonkurencyjnego zachowania Gazpromu oraz jego europejskich filii i ubolewa nad politycznie umotywowanym dekretem prezydenta Federacji Rosyjskiej zakazującym swym przedsiębiorstwom energetycznym współpracy z instytucjami UE; domaga się, aby od każdego przedsiębiorstwa sektora energetycznego wymagano pełnej współpracy z organami dochodzeniowo-śledczymi; wzywa Komisję do zaproponowania odpowiedniej odpowiedzi na ten dekret i do zapewnienia dalszego przebiegu tego dochodzenia;
79. wzywa Komisję do opracowania kompleksowego zestawu krótko-, średnio- i długoterminowych priorytetów w zakresie polityki energetycznej, do których osiągnięcia UE powinna dążyć w stosunkach z sąsiednimi krajami, w celu ustanowienia wspólnego obszaru prawnego opartego na zasadach i normach wewnętrznego rynku energii odnoszących się do jej dorobku prawnego; podkreśla znaczenie dalszego rozszerzania Wspólnoty Energetycznej, zwłaszcza na państwa kandydujące do UE oraz kraje objęte Partnerstwem Wschodnim, państwa Azji Środkowej i regionu Morza Śródziemnego, oraz ustanowienia prawnych mechanizmów kontroli służących radzeniu sobie z wadliwym wdrażaniem wspólnotowego dorobku prawnego; wzywa Unię do okazywania solidarności partnerom z Wspólnoty Energetycznej; potępia w tym kontekście niedawne groźby Federacji Rosyjskiej pod adresem Mołdawii;
80. podkreśla, że polityka energetyczna UE nie może w żaden sposób przeczyć podstawowym zasadom, w oparciu o które powstała UE, odnoszącym się w szczególności do demokracji i praw człowieka; w związku z tym wzywa Komisję, by w swych stosunkach w dziedzinie energii preferowała takie państwa będące wytwórcami energii i kraje tranzytowe, które dzielają i wspierają te same wartości;
81. podkreśla znaczenie zacieśnienia współpracy i dialogu z innymi strategicznymi partnerami w dziedzinie energetyki; uważa, że rosnący wpływ wyłaniających się

gospodarek na ogólnoswiatowych rynkach energii, a także wzrost ich popytu na energię sprawia, że dla Unii sprawą o fundamentalnym znaczeniu jest nawiązanie kompleksowej współpracy z tymi partnerami we wszystkich obszarach związanych z energetyką; zauważa, że w długim okresie Unia Europejska musi zacieśnić koordynację w zakresie zakupu energii od państw trzecich; apeluje o bliższą współpracę między Radą, Komisją i Europejską Służbą Działań Zewnętrznych (ESDZ), w wyniku której UE przemawiałaby jednym głosem w sprawach dotyczących polityki energetycznej zgodnie z ustawodawstwem UE i wskazówkami Dyrekcji Generalnej Komisji Europejskiej ds. Energii; przypomina, że Parlament powinien być regularnie informowany o postępach w tej dziedzinie;

82. podkreśla, że solidarność pomiędzy państwami członkowskimi, do której wzywa Traktat UE, powinna mieć zastosowanie zarówno do codziennych wysiłków, jak i do zarządzania kryzysowego w wewnętrznej i zewnętrznej polityce energetycznej; zwraca się do Komisji o podanie jasnej definicji „solidarności energetycznej”, by można było dopilnować jej przestrzegania przez wszystkie państwa członkowskie;
83. podkreśla, że niemożliwe będą kompromisy w zakresie bezpieczeństwa i ochrony zarówno tradycyjnych (np. jądrowych), jak i nowych źródeł energii (np. ropa i gaz ze źródeł niekonwencjonalnych), oraz uważa, że UE powinna nadal podejmować starania na rzecz wzmocnienia ram bezpieczeństwa i ochrony oraz przejąć wiodącą rolę w międzynarodowych wysiłkach w tej dziedzinie;
84. podkreśla, że ponieważ państwa członkowskie rozpoczynają łączenie i integrację swoich rynków krajowych poprzez inwestycje w infrastrukturę i przyjęcie wspólnych regulacji, należy także podejmować ciągłe działania na rzecz współpracy z Rosją w celu określenia kreatywnych i wzajemnie akceptowalnych środków mających na celu zmniejszenie rozbieżności pomiędzy oboma rynkami energii;
85. podkreśla, że w związku z dokonującym się obecnie przesunięciem dostaw energii w stronę gospodarek rozwijających się, UE powinna podjąć intensywny dialog i współpracę z krajami BRICS w zakresie efektywności energetycznej, odnawialnych źródeł energii, czystego węgla, CCS, inteligentnych sieci, badań nad syntezą jądrową i bezpieczeństwa jądrowego; UE powinna również przyjąć jasną politykę współpracy z tymi krajami w zakresie badań i innowacji w sektorze energii;
86. apeluje do UE, by nadal aktywnie uczestniczyła w międzynarodowych negocjacjach nad globalnym porozumieniem w sprawie klimatu; podkreśla, że UE musi sobie zdawać sprawę z konsekwencji ewentualnego zaniechania zawarcia globalnego porozumienia w sprawie klimatu; ubolewa, że w planie działania nie przedstawiono scenariusza, w którym nie udaje się osiągnąć takiego porozumienia; podkreśla, że osiągnięcie prawnie wiążącego globalnego porozumienia w zakresie redukcji emisji, w tym zaangażowania w proces największych światowych emitentów, takich jak Chiny, Indie, USA i Brazylia, zwiększy szansę na realny efekt redukcji emisji gazów cieplarnianych; wskazuje na konieczność przeciwdziałania wyzwaniu, jakim jest ucieczka emisji, poprzez zapobieganie przenoszeniu energochłonnych branż poza granice UE;

System handlu uprawnieniami do emisji (ETS)

87. uznaje, że ETS jest obecnie głównym, choć nie jedynym, instrumentem służącym ograniczeniu przemysłowej emisji gazów cieplarnianych i propagowaniu inwestycji w bezpieczne i trwałe technologie niskoemisyjne; zauważa, że poprawa struktury ETS jest niezbędna do zwiększenia jego możliwości reagowania na zachwiania gospodarki, przywrócenia inwestorom pewności oraz zwiększenia zachęt rynkowych do inwestowania w technologie niskoemisyjne i w stosowanie takich technologii; zaznacza, że wszelkie strukturalne zmiany w ETS wymagałyby kompleksowej oceny ich skutków ekologicznych, gospodarczych i społecznych oraz ich wpływu na inwestycje niskoemisyjne, ceny energii elektrycznej oraz na konkurencyjność energochłonnych gałęzi przemysłu, zwłaszcza ryzyko ucieczki emisji; wzywa Komisję i państwa członkowskie, by ułatwiały europejskiemu przemysłowi rozwój innowacyjnych, bezpiecznych i zrównoważonych rozwiązań technologicznych oraz by zachęcały do ich rozwoju;
88. wzywa Komisję do przyjęcia jednolitej polityki dotyczącej gałęzi przemysłu UE, które są zagrożone kosztami pośredniej emisji dwutlenku węgla, oraz do zapobieżenia powiększaniu się różnic między wrażliwymi sektorami energii działającymi w zdrowych gospodarkach a tymi, które działają w państwach członkowskich odczuwających skutki kryzysu zadłużenia;
89. zwraca się do Komisji, aby możliwie szybko przedstawiła dodatkową ocenę zawierającą propozycje zalecanych działań w celu zapobieżenia ryzyku ucieczki emisji spowodowanej przenoszeniem instalacji produkcyjnych poza UE, skupiającą się w szczególności na dodatkowych scenariuszach na wypadek ograniczenia lub zaniechania dalszych ogólnościowych działań w zakresie redukcji emisji dwutlenku węgla;
90. podkreśla, że sektory nienależące do ETS są źródłem około 55% unijnej emisji gazów cieplarnianych oraz że ważne jest, aby zagwarantować, by sektory spoza ETS, tak samo jak sektory ETS, również wzięły na siebie obowiązek ograniczania emisji; podkreśla konieczność zapewnienia politycznych wytycznych na szczeblu UE oraz konkretnych działań służących rozwiązaniu tego problemu;
91. przyznaje, że system handlu uprawnieniami stoi w obliczu problemów, których początkowo nie przewidziano, oraz że nagromadzona nadwyżka uprawnień spowoduje przez wiele najbliższych lat zmniejszenie środków zachęcających do inwestycji mających na celu redukcję emisji; zauważa, że zagraża to skuteczności systemu, który jest głównym unijnym mechanizmem redukcji emisji w sposób oferujący równe zasady konkurencyjnym technologiom, daje przedsiębiorstwom elastyczność w rozwijaniu swoich własnych strategii środków łagodzących i określa szczególne środki przeciwdziałania ucieczce emisji. wzywa Komisję do przyjęcia środków na rzecz usunięcia słabości ETS i umożliwienia mu funkcjonowania w pierwotnie zamierzony sposób; proponuje, aby środki te obejmowały:
- a) przedłożenie w jak najkrótszym terminie Parlamentowi i Radzie sprawozdania analizującego między innymi wpływ na środki zachęcające do inwestowania w niskoemisyjne technologie oraz niebezpieczeństwo ucieczki emisji; przed rozpoczęciem trzeciej fazy Komisja powinna, w odpowiednich przypadkach, zmienić przepisy, o których mowa w art. 10 ust. 4 dyrektywy 2003/87/WE, w celu wdrożenia

odpowiednich środków, które mogą obejmować wstrzymanie niezbędnej liczby uprawnień;

- b) przedłożenie w możliwie najszybszym terminie wniosku ustawodawczego dotyczącego zmiany wymogu rocznej liniowej redukcji z poziomu 1,74%, tak aby spełnić wymogi niezbędne do realizacji celu redukcji emisji CO₂ w 2050 r.;
- c) przeprowadzenie i opublikowanie oceny znaczenia, jakie ma określenie minimalnej ceny aukcji uprawnieniami;
- d) podjęcie działań zmierzających do zwiększenia dopływu istotnych informacji oraz przejrzystości rejestru systemu handlu uprawnieniami do emisji w celu zwiększenia skuteczności kontroli i oceny;

Badania naukowe, zasoby ludzkie, nowe technologie i paliwa alternatywne

92. uważa, że ceny odgrywają kluczową rolę w przypadku inwestycji związanych z energią i produkcją energii; zauważa, że strategie poszczególnych państw członkowskich w zakresie promocji energii odnawialnej należy traktować jako proces uczenia się; jest zdania, że niedawne stosunkowo wysokie ceny paliw kopalnych będą sprzyjać rozwojowi energii odnawialnej pod warunkiem usunięcia niedociągnięć polityki i wad rynku; zaleca, aby państwa członkowskie promowały i wspierały bardziej wydajne systemy wspierania energii odnawialnej w celu zminimalizowania wzrostu cen energii; zwraca się do Komisji, by zbadała opcje stworzenia bardziej skoordynowanego, spójnego i zintegrowanego europejskiego systemu wspierania energii odnawialnej;
93. uważa, że wyższe rachunki za energię w UE w ostatnich latach doprowadziły do przyjęcia „inteligentnego” i opartego na zdrowym rozsądku podejścia, by zmniejszyć zużycie energii poprzez efektywność energetyczną i oszczędność energii; podkreśla znaczenie uzupełnienia tej naturalnej, lecz niewystarczającej zmiany zachowań za pomocą właściwych środków polityki i wsparcia finansowego w celu dalszego zwiększenia oszczędności energii; podkreśla potrzebę zachęcania konsumentów do wytwarzania własnej energii; podkreśla, że rośnie znaczenie technologii informacyjno-komunikacyjnych i ich wdrażania w całych sieciach inteligentnych dla rozwoju efektywnego zużycia energii, w szczególności dla rozwoju programów sterowanych popytem (w tym inteligentnych liczników), które powinny pomóc konsumentom wnieść aktywnie wkład w efektywność energetyczną poprzez przekazywanie im w czasie rzeczywistym zrozumiałych danych na temat zużycia energii w gospodarstwach domowych i przedsiębiorstwach oraz nadwyżki zwracanej do sieci, a także informacji o środkach i możliwościach związanych z efektywnością energetyczną;
94. uważa, że infrastruktura energetyczna powinna uwzględniać w większym stopniu użytkownika końcowego i że należy też skoncentrować się bardziej na wzajemnym oddziaływaniu między potencjałem systemów dystrybucyjnych a zużyciem energii, a także zaznacza potrzebę zapewnienia odbywających się w czasie rzeczywistym dwukierunkowych przepływów energii i informacji; zwraca uwagę na korzyści dla użytkowników nowych technologii, na przykład zarządzania popytem na energię oraz systemów sterowanych popytem, które zwiększają efektywność energetyczną dostaw i zapotrzebowania;

95. uważa, że upowszechnienie inteligentnych sieci jest kwestią pilną oraz że bez nich nie będzie możliwa integracja produkcji przesyłanej energii odnawialnej ani racjonalizacja zużycia energii (które są podstawą dla osiągnięcia celów pakietu klimatyczno-energetycznego 20/20/20);
96. podkreśla rolę inteligentnych sieci w umożliwianiu dwukierunkowej komunikacji pomiędzy producentami a konsumentami energii elektrycznej i zwraca uwagę, że inteligentne sieci mogą pozwolić konsumentom śledzić i odpowiednio dostosowywać własne zużycie energii; podkreśla, że rygorystyczna ochrona danych osobowych i programy edukacji konsumentów w formie np. kampanii informacyjnych w szkołach i na uczelniach wyższych mają podstawowe znaczenie, w szczególności dla zapewniania rzeczywistego wpływu inteligentnych liczników; podkreśla, że państwa członkowskie powinny udostępniać konsumentom odnośne informacje na stronach internetowych, a wszystkie zainteresowane podmioty, takie jak firmy budowlane, architekci, dostawcy urządzeń grzewczych, chłodzących i elektrycznych, powinny uzyskiwać aktualne informacje oraz porównanie cen i usług, aby na tej podstawie mogli dokonać wyboru dostawcy energii najbardziej odpowiedniego w stosunku do ich potrzeb;
97. wzywa Komisję do zapewnienia tego, by w inicjatywie „Horyzont 2020” oraz w ramach europejskich partnerstw innowacyjnych należących do Unii innowacji nadać priorytet optymalizacji systemu energii i konieczności rozwoju wszystkich rodzajów trwałych technologii niskoemisyjnych w celu pobudzenia konkurencyjności UE, promowania tworzenia miejsc pracy i tworzenia zachęt dla racjonalnych zachowań związanych z energią; popiera cele unijnego strategicznego planu w dziedzinie technologii energetycznych i powiązanych z nim europejskich inicjatyw przemysłowych; podkreśla, że najwyższy priorytet należy też nadać promowaniu efektywności energetycznej i obniżeniu kosztów energii odnawialnej poprzez usprawnienia technologiczne i innowacyjne, m.in. przeznaczając na badania w zakresie energii odnawialnej i efektywności energetycznej, zwłaszcza w programie „Horyzont 2020” i planie EPSTE, większą część budżetów publicznych na badania naukowe;
98. twierdzi, że badania nad nowymi, alternatywnymi paliwami mają istotne znaczenie dla osiągnięcia długoterminowych celów ochrony środowiska i klimatu, i dlatego oczekuje, że program „Horyzont 2020” zapewni niezbędne zachęty;
99. podkreśla znaczenie prowadzenia przez instytucje publiczne i przemysł dalszych badań i dalszego rozwoju w celu zwiększenia efektywności energetycznej, oraz wykorzystywania energii odnawialnej i gazu ziemnego w sektorze drogowym, morskim i lotniczym;

Ogrzewanie i chłodzenie

100. apeluje o poświęcenie większej uwagi sektorom ogrzewania i chłodzenia; w związku z tym wzywa UE do przeanalizowania możliwości pełnego uwzględnienia sektora ogrzewania i chłodzenia w transformacji systemu energetycznego; zauważa, że obecnie ten sektor odpowiada za około 45% końcowego zużycia energii w Europie i że potrzebne jest lepsze zrozumienie ważnej roli ogrzewania i chłodzenia; dlatego wzywa Komisję do zebrania niezbędnych danych o źródłach energii wykorzystywanych do ogrzewania i chłodzenia oraz o zastosowaniach ogrzewania i chłodzenia, a także o dystrybucji ciepła

do różnych grup konsumentów końcowych (np. mieszkalnictwa, przemysłu, usług); popiera rozwój elektrociepłowni wykorzystujących ciepło ze źródeł odnawialnych lub ciepło odzyskane i ciepło z odpadów, a także dalsze badania nad systemami chłodniczymi i grzewczymi w celu zrealizowania ambitnej polityki UE; wzywa władze publiczne do zaktualizowania prognoz zapotrzebowania w okresie do roku 2050 oraz do przeprowadzenia ocen oddziaływania na regionalne uwarunkowania pod powierzchnią ziemi w celu optymalizacji podziału zasobów; wzywa ponadto Komisję i państwa członkowskie do przeznaczenia większych środków na lokalną infrastrukturę energetyczną, na przykład lokalne systemy grzewcze i chłodnicze – m.in. poprzez badania i rozwój oraz innowacyjne instrumenty finansowe – zapewniające wydajne, niskoemisyjne i bezemisyjne rozwiązania, które zastąpią import i wymianę/transport energii w skali ogólnoeuropejskiej; zauważa, że elektryfikacja i łatwo dostępne rozwiązania w zakresie energii odnawialnej (energia geotermalna, biomasa, w tym odpady biodegradowalne, energia słoneczna termalna oraz hydro/aerothermalna), w połączeniu ze środkami na rzecz efektywności energetycznej, mają potencjał dekarbonizacji zapotrzebowania na ciepło do 2050 r. w sposób bardziej opłacalny, przy jednoczesnym rozwiązaniu problemu ubóstwa energetycznego;

Uwagi końcowe

101. z zadowoleniem przyjmuje planowany komunikat Komisji w sprawie CCS, rynku wewnętrznego, efektywności energetycznej i technologii energetycznych, służący osiągnięciu dalszego postępu w zakresie decyzji strategicznych określonych w planie działania w zakresie energii do roku 2050;
102. uważa, że aby zapewnić bezpieczeństwo dostaw energii szczególną uwagę należy poświęcić regionom znajdującym się na zewnętrznych granicach UE poprzez wspieranie nawiązywania kontaktów i rozwoju nowej infrastruktury energetycznej we współpracy z sąsiednimi krajami;
103. zauważa, że różniące się warunki geograficzne uniemożliwiają zastosowanie do wszystkich regionów jednolitej polityki energetycznej; bez względu na kryteria dotyczące wspólnego działania i pamiętając o konieczności zastosowania się do ram polityki UE, uważa, że każdy europejski region powinien móc realizować indywidualny plan dostosowany do swojej sytuacji i gospodarki, rozwijając te zrównoważone źródła energii, które pomogą najskuteczniej zrealizować cele planu działania w zakresie energii do roku 2050, oraz przypomina, że zwłaszcza wytwarzanie energii ze źródeł odnawialnych ma kluczową rolę do odegrania w kontekście rozwoju i zatrudnienia, zarówno na obszarach wiejskich, jak i poza nimi; wzywa zatem wszystkie regiony do rozwijania i wdrażania strategii energetycznych i do rozważenia włączenia energii do swych strategii w zakresie badań i innowacji z myślą o inteligentnej specjalizacji; uważa, że w oparciu o taką specjalizację UE powinna mierzyć europejskie cele energetyczne na skalę UE, nie zaś w oparciu o cele krajowe;
104. podkreśla znaczenie przejrzystości, nadzoru demokratycznego i zaangażowania społeczeństwa obywatelskiego w relacje z państwami trzecimi w dziedzinie energii;
105. podkreśla znaczenie zmniejszenia całkowitego zużycia energii oraz zwiększenia efektywności energetycznej w sektorze transportu, również poprzez planowanie

transportu i wsparcie dla transportu publicznego na poziomie państw członkowskich; podkreśla również, że należy przyspieszyć projekty na rzecz energii odnawialnej w ramach programu transeuropejskiej sieci transportu i energii (TEN-T i TEN-E);

106. jest zdania, że ogólny cel, jakim jest dekarbonizacja, wymaga znacznej redukcji emisji transportowych, co oznacza dalszy rozwój paliw alternatywnych, poprawę efektywności środków transportu, a także znaczny wzrost zużycia energii elektrycznej, a zatem wymaga wysokiego poziomu inwestycji w infrastrukturę elektroenergetyczną, zarządzanie sieciami i magazynowanie energii; stwierdza, że niezbędne są pilne działania, aby nie wpędzić się w coraz wyższe emisje, licząc na długą żywotność infrastruktury;
107. zdecydowanie zachęca do wcielenia w życie wniosków dokumentu roboczego Komisji „Regiony 2020 – ocena przyszłych wyzwań dla regionów UE”, dotyczących znaczenia, jakie ma uwzględnienie również potencjału regionów najbardziej oddalonych i najsłabiej rozwiniętych w dziedzinie dostaw energii w nadchodzących latach;
108. zwraca uwagę na złożoną zależność między dostawami energii i żywności a rozwojem sytuacji w dziedzinie bezpieczeństwa, szczególnie w odniesieniu do niespełniających zasad zrównoważonego rozwoju biopaliw pierwszej generacji, które mogą mieć niekorzystny wpływ społeczny i środowiskowy w krajach rozwijających się; w związku z tym zaleca zwiększenie inwestycji i postępów w zakresie zaawansowanych technologicznie biopaliw wytwarzanych zgodnie z zasadą zrównoważonego rozwoju z odpadów rolnych i alg;
109. przypomina o znaczeniu integralności środowiskowej w produkcji energii; wzywa państwa członkowskie, aby rygorystycznie stosowały wymogi oceny oddziaływania na środowisko do wszystkich rodzajów produkcji energii, w tym gazu ze źródeł niekonwencjonalnych;
110. wzywa Komisję do poparcia włączenia tak zwanej „klauzuli bezpieczeństwa energetycznego” do wszystkich umów handlowych, układów o stowarzyszeniu i umów o partnerstwie i współpracy z państwami-wytwórcami i z państwami tranzytowymi energii, która to klauzula określiłaby kodeks postępowania i wyraźnie określała środki, jakie należy podejmować w przypadku jednostronnej zmiany warunków umowy przez jednego z partnerów;
111. odnotowuje znaczenie szeroko zakrojonej współpracy w regionie arktycznym, zwłaszcza pomiędzy krajami leżącymi w obszarze euroatlantyckim, m.in. w formie porozumienia w sprawie szczególnych ustaleń; apeluje zatem do Komisji o przeprowadzenie całościowej oceny korzyści i zagrożeń wynikających z zaangażowanie się UE w regionie Arktyki, obejmującej analizę ryzyka środowiskowego, z uwagi na bardzo wrażliwy i niezastąpiony charakter obszarów, zwłaszcza w Wysokiej Arktyce,
112. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie i Komisji.

14.11.2012

OPINIA KOMISJI SPRAW ZAGRANICZNYCH

dla Komisji Przemysłu, Badań Naukowych i Energii

w sprawie planu działania w zakresie energii do roku 2050 – przyszłość z energią
(2012/2103 (INI))

Sprawozdawca komisji opiniodawczej: Jacek Saryusz-Wolski

WSKAZÓWKI

Komisja Spraw Zagranicznych zwraca się do Komisji Przemysłu, Badań Naukowych i Energii, jako komisji przedmiotowo właściwej, o uwzględnienie w końcowym tekście projektu rezolucji następujących wskazówek:

1. przypomina Komisji, że, poza uwzględnianiem przez politykę energetyczną UE zmiany klimatu i polityki środowiskowej, musi ona odpowiadać innym priorytetowym obszarom polityki Unii, w tym bezpieczeństwu, polityce zagranicznej i sąsiedzkiej, handlowi oraz polityce rozwoju, jak również strategiom w zakresie obrony praw człowieka i zasad demokracji; apeluje o ściślejszego jej skorelowania z natychmiastowymi skutkami, aby zapewnić efektywność polityki energetycznej, a także spójność i wiarygodność unijnej polityki zagranicznej; podkreśla, że dążenie do osiągnięcia przez UE niezależności energetycznej poprawia jej pozycję jako podmiotu na arenie światowej;
2. przypomina Komisji, że przewodnimi celami polityki energetycznej UE powinno być zapewnienie dostaw energii oraz ograniczenie nadmiernej zależności energetycznej UE w tym zakresie;
3. podkreśla, że polityka energetyczna UE powinna zmierzać do osiągnięcia większego stopnia niezależności, m.in. poprzez dążenie do wyższej efektywności energetycznej, promowanie odnawialnych źródeł energii i przechodzenie na jej niskoemisyjne źródła, tym samym raczej pobudzać, a nie narażać na szwank konkurencyjność Unii; dlatego wzywa Komisję do przedstawienia inicjatyw służących ochronie konkurencyjności UE, zapobieżeniu ryzyku ucieczki emisji z powodu przeniesienia produkcji poza UE, zwłaszcza w przypadku ograniczonych działań globalnych w zakresie redukcji emisji dwutlenku węgla lub ich zaniechania; przypomina, że polityka energetyczna UE powinna być wyważona w taki sposób, by zapewniać wdrażanie środków służących ochronie dostępu do trzech filarów bezpiecznej, zrównoważonej i konkurencyjnej energii;

4. zwraca uwagę na rozwój wydarzeń na światowych rynkach energii, w tym zwiększenie roli gazu ziemnego z niekonwencjonalnych źródeł energii i nowe technologie, na zmieniające się modele popytu i podaży, a także pojawianie się nowych krajów-wytwórców i krajów tranzytowych, które to kwestie wszystkie należy uwzględniać przy kształtowaniu polityki energetycznej UE;
5. podkreśla, że solidarność pomiędzy państwami członkowskimi, do której wzywa Traktat UE, powinna mieć zastosowanie zarówno do codziennych wysiłków, jak i do zarządzania kryzysowego w wewnętrznej i zewnętrznej polityce energetycznej; zwraca się do Komisji o podanie jasnej definicji „solidarności energetycznej”, by można było dopilnować jej przestrzegania przez wszystkie państwa członkowskie;
6. wzywa Komisję i Europejską Służbę Działań Zewnętrznych (ESDZ) do określenia strategicznych priorytetów zewnętrznej polityki energetycznej, uwzględniających wysoki stopień zależności energetycznej Europy, przy jednoczesnym kontynuowaniu czynnej polityki klimatycznej poprzez nawiązywanie współpracy z wszystkimi stronami Ramowej konwencji Narodów Zjednoczonych w sprawie zmian klimatu, w szczególności z kluczowymi partnerami, jak Stany Zjednoczone i pięć krajów stowarzyszonych w ramach BRICS (Brazylia, Rosja, Indie, Chiny i RPA); zwraca w szczególności uwagę na potrzebę pogłębiania dialogu na temat strategicznych kwestii dotyczących energii, które leżą we wspólnym interesie, do promowania współpracy w zakresie polityki energetycznej i do zacieśnienia współpracy na polu badań naukowych w ramach wyspecjalizowanych forów, takich jak Rada ds. Energii UE–USA;
7. podkreśla, że polityka energetyczna UE nie może w żaden sposób przeczyć podstawowym zasadom, w oparciu o które powstała UE, odnoszącym się w szczególności do demokracji i praw człowieka; w związku z tym wzywa Komisję, by w swych stosunkach w dziedzinie energii preferowała takie państwa będące wytwórcami energii i kraje tranzytowe, które podzielają i wspierają te same wartości;
8. wzywa Komisję do opracowania kompleksowego zestawu krótko-, średnio- i długoterminowych priorytetów w zakresie polityki energetycznej, do których osiągnięcia UE powinna dążyć w stosunkach z krajami sąsiadującymi, w celu ustanowienia wspólnego obszaru prawnego opartego na zasadach i normach wewnętrznego rynku energii odnoszących się do jej dorobku prawnego; podkreśla znaczenie dalszego rozszerzania Wspólnoty Energetycznej, zwłaszcza na państwa kandydujące do UE oraz kraje objęte Partnerstwem Wschodnim, państwa Azji Środkowej i regionu Morza Śródziemnego, oraz ustanowienia prawnych mechanizmów kontroli służących radzeniu sobie z wadliwym wdrażaniem wspólnotowego dorobku prawnego; wzywa Unię do okazywania solidarności wobec partnerów wchodzących do Wspólnoty Energetycznej; potępia w tym kontekście niedawne groźby Federacji Rosyjskiej pod adresem Mołdawii;
9. zwraca również uwagę, że znaczenia nabiera prowadzenie poszukiwań na polach naftowych i gazowych w Morzu Śródziemnym i na Arktyce; jest zdania, że pojawiła się niezwłoczna potrzeba opracowania unijnej polityki w zakresie odwiertów ropy i gazu na morzu, obejmującej wytyczanie wyłącznych stref ekonomicznych (w.s.e.) państw członkowskich UE i odpowiednich krajów trzecich zgodnie z Konwencją Narodów Zjednoczonych o prawie morza, której wszystkie państwa członkowskie i UE jako taka są

sygnatariuszami;

10. podkreśla, że Unia Europejska powinna utrzymać silną pozycję polityczną podczas wytyczania w.s.e. oraz w procesie przyznawania uprawnień na odwierty, aby zapobiec napięciom w relacjach z państwami trzecimi; zaznacza, że energia powinna być wykorzystywana jako siła napędowa pokoju, współpracy i stabilności;
11. jest przekonany, że skuteczniejsze zarządzanie na szczeblu globalnym poprawiłoby współpracę między państwami - wytwórcami, państwami tranzytowymi, a państwami będącymi odbiorcami energii; uważa, że UE powinna zatem odgrywać kluczową rolę w zarządzaniu polityką energetyczną na szczeblu międzynarodowym, aby propagować przejrzyste i niedyskryminujące zasady, dążyć do osiągnięcia trwałości, obniżyć ceny i koszty transakcji oraz ustanawiać zachęty skierowane do uczestników rynku, by konkurowali oni w zakresie cen i jakości;
12. przypomina, że strategiczne partnerstwo Unii z państwami będącymi wytwórcami energii oraz z krajami tranzytowymi, w szczególności z państwami objętymi europejską polityką sąsiedztwa, wymaga odpowiednich narzędzi, przewidywalności, stabilności i długoterminowych inwestycji w pełni zgodnych z prawodawstwem wewnętrznego rynku energii; przypomina o znaczeniu szybkiego ukończenia połączeń międzysystemowych z państwami sąsiadującymi, co umożliwi umocnić stosunki z tymi krajami; podkreśla, że w związku z tym cele klimatyczne Unii muszą współgrać z długofalowymi projektami inwestycyjnymi UE w infrastrukturę ukierunkowanymi na dywersyfikację szlaków dostaw i źródeł energii oraz na podniesienie bezpieczeństwa energetycznego Unii, jak południowy korytarz gazowy obejmujący gazociąg Nabucco oraz potencjalne sprzężenie z krajami Europy Wschodniej i Środkowej;
13. podkreśla znaczenie przejrzystości, nadzoru demokratycznego i zaangażowania społeczeństwa obywatelskiego w relacje z państwami trzecimi w dziedzinie energii;
14. zwraca uwagę na złożoną relację między dostawami energii i żywności a rozwojem wypadków w dziedzinie bezpieczeństwa, szczególnie w odniesieniu do niespełniających zasad zrównoważonego rozwoju biopaliw pierwszej generacji, które mogą mieć negatywnie wpływać na społeczeństwo i środowiskowy w krajach rozwijających się; w związku z tym zaleca zwiększenie inwestycji i postępów w zakresie zaawansowanych technologicznie biopaliw wytwarzanych zgodnie z zasadą zrównoważonego rozwoju z odpadów rolnych i alg;
15. jest przekonany, że Rada powinna udzielić Komisji mandatu do prowadzenia negocjacji w sprawie projektów infrastrukturalnych o znaczeniu strategicznym, które wpływają na bezpieczeństwo dostaw dla całej UE, i że takie mandaty powinny być również rozpatrywane przy okazji innych międzyrządowych porozumień uznanych za mające istotny wpływ na cele długofalowej polityki energetycznej UE, zwłaszcza na jej niezależność energetyczną; w związku z tym z zadowoleniem przyjmuje postępy poczynione w ramach prowadzonych przez Komisję negocjacji w sprawie umowy pomiędzy UE a Azerbejdżanem i Turkmenistanem dotyczącej budowy transkaspijskiego systemu rurociągów;
16. zwraca uwagę na utworzenie mechanizmu wymiany informacji dotyczących

międzyrządowych umów w sprawie polityki energetycznej między państwami członkowskimi UE a państwami trzecimi, zwłaszcza, że mechanizm ten ukierunkowany jest na zwiększenie przejrzystości i skuteczności strategii politycznych oraz koordynacji między nimi w całej Unii Europejskiej; apeluje do państw członkowskich o wykazanie się większą ambicją w zapewnianiu tego, by nie przygotowywano porozumień sprzecznych z prawodawstwem wewnętrznego rynku energii; uważa, że Komisja powinna móc przeglądać projekty umów pod kątem ich zgodności z tym prawodawstwem, i tam, gdzie to istotne, brać udział w negocjacjach; uważa, że mechanizm wymiany informacji stanowi krok do przodu w dalszym koordynowaniu zakupów energii poza UE, co ma zasadnicze znaczenie dla osiągnięcia celów planu działania w zakresie energii do roku 2050;

17. wzywa do tego, by plan działania w zakresie energii UE-Rosja oparty został na zasadach obopólnego poszanowania i wzajemności, opierających się na Światowej Organizacji Handlu, Traktacie karty energetycznej i w przepisach trzeciego pakietu energetycznego; wzywa Komisję do skutecznego wdrożenia i wykonywania unijnych przepisów w zakresie rynku wewnętrznego i konkurencji w stosunku do wszystkich przedsiębiorstw sektora energetycznego działających na obszarze Unii; z zadowoleniem przyjmuje w związku z tym niedawno przeprowadzone dochodzenie w sprawie antykonkurencyjnego zachowania Gazpromu oraz jego europejskich filii i ubolewa nad politycznie umotywowanym dekretem prezydenta Federacji Rosyjskiej zakazującym swym przedsiębiorstwom energetycznym współpracy z instytucjami UE; domaga się, aby od każdego przedsiębiorstwa sektora energetycznego wymagano pełnej współpracy z organami dochodzeniowo-śledczymi; wzywa Komisję do zaproponowania odpowiedniej odpowiedzi na ten dekret i do zapewnienia dalszego przebiegu tego dochodzenia;
18. podkreśla, że aby zapewnić dostawy energii, trzeba rozwiązać problem spodziewanego wzrostu importu gazu i energii elektrycznej z państw trzecich do UE w krótko- i średnioterminowej perspektywie; ponownie zwraca uwagę na to, że w przypadku niektórych regionów i państw członkowskich wyzwanie to jest ściśle powiązane z zależnością od importu gazu i ropy naftowej z jednego państwa trzeciego; przyznaje, że sprostanie temu wyzwaniu wymaga między innymi zwiększenia roli rodzimych i odnawialnych zasobów energetycznych, które są niezbędne do zapewnienia konkurencyjności i bezpieczeństwa dostaw, a także działań ukierunkowanych na dywersyfikację portfela dostawców, szlaków dostaw i źródeł energii; stwierdza, że celem strategicznym w tym zakresie jest utworzenie południowego korytarza gazowego oraz osiągnięcie do 2020 r. przesyłu tym szlakiem dostaw pokrywających około 10–20% europejskiego zapotrzebowania na gaz, aby każdy europejski region uzyskał fizyczny dostęp do co najmniej dwóch różnych źródeł gazu;
19. odnotowuje znaczenie szeroko zakrojonej współpracy w regionie arktycznym, zwłaszcza pomiędzy krajami leżącymi w obszarze euroatlantyckim; apeluje zatem do Komisji o przeprowadzenie całościowej oceny korzyści i zagrożeń wynikających z zaangażowanie się UE w regionie Arktyki, obejmującej analizę ryzyka środowiskowego, z uwagi na bardzo wrażliwy i niezastąpiony charakter obszarów, zwłaszcza w Wysokiej Arktyce,
20. wzywa Komisję do poparcia włączenia tak zwanej „klauzuli bezpieczeństwa energetycznego” do wszystkich umów handlowych, układów o stowarzyszeniu i umów o partnerstwie i współpracy z państwami - wytwórcami i z państwami tranzytowymi

energii, która to klauzula określiłaby kodeks postępowania i wyraźnie określała środki, jakie należy podejmować w przypadku jednostronnej zmiany warunków umowy przez jednego z partnerów;

21. wzywa do ściślejszej współpracy Rady, Komisji i ESDZ tak, by mogły one wspólnie zabierać głos i działać w kwestiach dotyczących zewnętrznej polityki energetycznej; podkreśla potrzebę stworzenia w ramach ESDZ działu ds. polityki energetycznej oraz zaangażowania delegatur UE w prowadzenie na miejscu dyplomacji w zakresie energetyki; przypomina, że Parlament Europejski powinien być regularnie informowany o postępach w tej dziedzinie.

WYNIK GŁOSOWANIA KOŃCOWEGO W KOMISJI

Data przyjęcia	6.11.2012
Wynik głosowania końcowego	+: 41 -: 2 0: 6
Posłowie obecni podczas głosowania końcowego	Franziska Katharina Brantner, Frieda Brepoels, Elmar Brok, Marietta Giannakou, Ana Gomes, Anna Ibrisagic, Liisa Jaakonsaari, Tunne Kelam, Evgeni Kirilov, Maria Eleni Koppa, Andrey Kovatchev, Eduard Kukan, Vytautas Landsbergis, Sabine Lösing, Ulrike Lunacek, Mario Mauro, Francisco José Millán Mon, Alexander Mirsky, María Muñoz De Urquiza, Annemie Neyts-Uyttebroeck, Norica Nicolai, Pier Antonio Panzeri, Ioan Mircea Pașcu, Alojz Peterle, Bernd Posselt, Hans-Gert Pöttering, Cristian Dan Preda, Fiorello Provera, José Ignacio Salafranca Sánchez-Neyra, Nikolaos Salavrakos, Jacek Saryusz-Wolski, György Schöpflin, Marek Siwiec, Laurence J.A.J. Stassen, Charles Tannock, Inese Vaidere, Sir Graham Watson, Karim Zérifi
Zastępca(y) obecny(i) podczas głosowania końcowego	Véronique De Keyser, Norbert Neuser, Alf Svensson, László Tőkés, Ivo Vajgl, Alejo Vidal-Quadras
Zastępca(y) (art. 187 ust. 2) obecny(i) podczas głosowania końcowego	Leonidas Donskis, Jolanta Emilia Hibner, Michèle Striffler, Rui Tavares, Róza Gräfin von Thun und Hohenstein

15.10.2012

OPINIA KOMISJI OCHRONY ŚRODOWISKA NATURALNEGO, ZDROWIA PUBLICZNEGO I BEZPIECZEŃSTWA ŻYWNOŚCI

dla Komisji Przemysłu, Badań Naukowych i Energii

w sprawie planu działania w zakresie energii do roku 2050 – przyszłość z energią
(2012/2103 (INI))

Sprawozdawczyni komisji opiniodawczej: Romana Jordan

WSKAZÓWKI

Komisja Ochrony Środowiska Naturalnego, Zdrowia Publicznego i Bezpieczeństwa Żywności zwraca się do Komisji Przemysłu, Badań Naukowych i Energii, właściwej dla tej sprawy, o uwzględnienie w końcowym tekście projektu rezolucji następujących wskazówek:

1. z zadowoleniem przyjmuje zobowiązanie UE do redukcji emisji gazów cieplarnianych jako jej wkład w globalne wysiłki na rzecz ograniczenia wzrostu średniej światowej temperatury do mniej niż 2°C powyżej poziomów sprzed ery przemysłowej;
z zadowoleniem przyjmuje także zamiar zbadania przez Komisję możliwych sposobów realizacji celu UE w zakresie obniżenia emisyjności przy jednoczesnym zapewnieniu bezpieczeństwa dostaw energii i konkurencyjności w Europie;
2. ubolewa nad faktem, że Komisja opiera wszystkie plany dotyczące obniżenia emisyjności na założeniu, że podjęte zostaną globalne działania w dziedzinie klimatu i nie przeprowadziła żadnej analizy, w której określono by cele UE w razie gdyby globalne działania się opóźniały; ubolewa również, że Komisja nie przeanalizowała scenariusza zakładającego wysokie poziomy efektywności i energii odnawialnej, który byłby najbardziej odporny na wyższe ceny ropy naftowej lub braki w jej dostawie;
3. popiera wniosek, że obniżenie emisyjności w UE do 2050 r. jest wykonalne i będzie wymagało dużych inwestycji, działań badawczo-rozwojowych, zmiany zachowań i zarządzania popytem; podkreśla konieczność natychmiastowego dokonania inwestycji, aby uniknąć utrwalenia niezrównoważonych technologii; wzywa Komisję do stworzenia jasnych i stabilnych warunków inwestorom przez redukcję nadmiaru regulacji i wyznaczenie jasnych, ambitnych i wiążących celów w zakresie redukcji emisji, efektywności i energii odnawialnej na 2030 r. w oparciu o scenariusz dotyczący wysokiej efektywności i energii ze źródeł odnawialnych i po dokonaniu odpowiedniej oceny;

podkreśla, że zainteresowane podmioty na szczeblu lokalnym odgrywają kluczową rolę w realizacji wizji niskoemisyjnej gospodarki, która ma realne szanse na sukces, oraz w propagowaniu zintegrowanego podejścia do energii, a zatem powinny być wspierane przez Komisję za pomocą odpowiedniego planowania i pomocy finansowej;

4. popiera wniosek Komisji, że dwie najważniejsze opcje „no-regret” przekształcenia naszego systemu energetycznego to efektywność energetyczna i duży udział energii ze źródeł odnawialnych; wyraża pogląd, że poleganie wyłącznie na ETS w celu przekształcenia naszego systemu energetycznego wymagałoby wysokiej ceny dwutlenku węgla, co mogłoby zwiększyć ryzyko ucieczki emisji; uważa w związku z tym, że konieczne są dodatkowe środki wspierające efektywność energetyczną i energię ze źródeł odnawialnych;
5. uważa, iż brak w ocenie skutków Komisji szczegółowych analiz kosztów społeczno-gospodarczych jakie dalsza redukcja emisji gazów cieplarnianych spowoduje w poszczególnych państwach członkowskich, wzięwszy po uwagę różne krajowe koszyki energetyczne, powinien zostać jak najszybciej uzupełniony; jest zdania, że taki zestaw analiz da podstawę do formułowania sprawiedliwych długookresowych perspektyw w sektorze klimatycznym i energetycznym;
6. wzywa Komisję do zaproponowania jasnego priorytetu na 2030 r. przez wyznaczenie ambitnego celu w zakresie redukcji CO₂, uwzględniającego cele w zakresie energii ze źródeł odnawialnych i efektywności energetycznej; przypomina o konieczności realizacji, jako minimum, etapów dotyczących redukcji emisji wskazanych w planie działania w zakresie obniżenia emisji, i jak najszybszego zaproponowania odpowiednich poziomów dla różnych celów na okres po 2020 r.;
7. zwraca uwagę na fakt, że miliony obywateli UE doświadczają obecnie ubóstwa energetycznego, i przypomina że ich liczba może jeszcze wzrosnąć, jeżeli Komisja nie nasili działań na rzecz przechodzenia na niskoemisyjną, efektywną energetycznie gospodarkę na drodze mechanizmów zarówno po stronie podaży, jak i popytu, sprzyjających ogólnej zmianie zachowań w obszarze zużycia energii;
8. uważa, że podejmowanie przez UE dalszych zobowiązań po roku 2020 w zakresie wyznaczania nowych celów redukcyjnych ponad już zaakceptowane powinno być uzależnione od analizy i przedstawienia przez KE wyników postępów w realizacji obowiązujących celów redukcyjnych do roku 2020;
9. jest zdania, że rozwój energii ze źródeł odnawialnych do 2050 r. musi przebiegać stopniowo oraz że w związku z tym należy już teraz określić orientacyjne cele na okres do 2050 r.; uważa określenie wiążącego celu na 2030 r. za absolutnie konieczne dla zapewnienia bezpieczeństwa inwestycyjnego zainteresowanych podmiotów;
10. podkreśla, że osiągnięcie prawnie wiążącego globalnego porozumienia w zakresie redukcji emisji, w tym zaangażowania w proces największych światowych emitentów, jak Chiny, Indie, USA czy Brazylia, da szansę na realny efekt redukcji emisji gazów cieplarnianych;
11. wzywa Komisję i państwa członkowskie do opracowania należytych mechanizmów

finansowania transformacji energetycznej, w tym rozszerzenia systemu handlu uprawnieniami do emisji, innowacyjnych inicjatyw takich jak „Horyzont 2020”, większego udziału EBI w finansowaniu projektów w dziedzinie energii ze źródeł odnawialnych i efektywności energetycznej i mechanizmów rynkowych, a także do promowania rozwoju transgranicznych sieci energetycznych;

12. nakłania Komisję i państwa członkowskie do opracowania polityki i rozwoju wspólnej infrastruktury, tak aby w 2050 r. UE była samowystarczalna i była w stanie samodzielnie wyprodukować energię pokrywającą w przynajmniej 50% ogólne zapotrzebowanie energetyczne w UE;
13. wskazuje, że jakiegokolwiek rozszerzenie systemu ETS powinno zostać ściśle określone i nie może oznaczać sztucznego zwiększania poziomu cen uprawnień emisyjnych, przy pomocy takich mechanizmów jak np. „set aside” lub inne podobne rozwiązania;
14. wskazuje na konieczność przeciwdziałania realnemu niebezpieczeństwu ucieczki emisji w momencie przenoszenia energochłonnych branż poza granice UE;
15. zwraca się do Komisji, aby możliwie szybko przedstawiła dodatkową ocenę zawierającą propozycje zalecanych działań, które mogłyby zapobiec ryzyku ucieczki emisji spowodowanej przeniesieniem produkcji poza UE, ze szczególnym naciskiem na ocenę dodatkowych scenariuszy na wypadek ograniczenia lub zaniechania dalszych ogólnosięwiatowych działań w zakresie redukcji emisji dwutlenku węgla;
16. wzywa Komisję do uwzględniania podczas opracowywania planów dotyczących infrastruktury energetycznej potencjalnego zagrożenia ucieczki emisji, zwłaszcza w państwach członkowskich o rozległych granicach i leżących w bliskim geograficznym sąsiedztwie państw nienależących do UE;
17. wzywa Komisję i państwa członkowskie do przyspieszenia rozwoju i uruchamiania trwałych i przyjaznych klimatowi technologii, do wzmocnienia roli odnawialnych źródeł energii (w tym traktując priorytetowo ich uruchamianie i upowszechniając je w większym stopniu na rynku, np. przez stabilne i przewidywalne systemy wsparcia), przyspieszenia skutecznego korzystania ze źródeł energii i stopniowego wycofywania dotacji do paliw, które zachęcają do rozrzutnej konsumpcji i nieoszczędnego wykorzystywania zasobów, a wraz z innymi niedoskonałościami rynku, takimi jak koncentracja na rynku, regulowane ceny energii i brak płynności na rynkach dnia bieżącego i rynkach bilansujących, utrudniają konkurencyjność zaawansowanych technologii energii odnawialnej; w związku z tym ponawia apel o kryteria zrównoważonego rozwoju dla korzystania z energii z biomasy, które zapewniłyby zarówno ogólną efektywność zasobów, jak i korzyści dla klimatu w rozsądnych ramach czasowych i poprawiłyby funkcjonowanie wewnętrznego rynku energii;
18. jest zdania, że ogólny cel, jakim jest obniżenie emisyjności, wymaga znacznej redukcji emisji transportowych, co oznacza dalszy rozwój paliw alternatywnych, poprawę efektywności środków transportu, a także znaczny wzrost zużycia prądu, a zatem wymaga wysokiego poziomu inwestycji w infrastrukturę elektroenergetyczną, zarządzanie sieciami i magazynowanie energii; stwierdza, że niezbędne są pilne działania, aby nie wpędzić się w coraz wyższe emisje, licząc na długą żywotność infrastruktury;

19. z zadowoleniem dostrzega ważną rolę, jaką odnawialne źródła energii odgrywają w obniżaniu emisyjności i zapewnianiu bezpieczeństwa energetycznego oraz wzywa do ich większego upowszechnienia; jest zaniepokojony powolnym tempem rozwoju i wprowadzania technologii CCS w związku z dającym się przewidzieć dalszym stosowaniem w skali światowej węgla jako źródła energii; przyznaje, że energia atomowa jest obecnie używana jako ważne niskoemisyjne źródło energii i wzywa Komisję do zabiegania o jej większą akceptację społeczną przez wykorzystanie wyników testów wytrzymałościowych; zachęca do podejmowania inicjatyw mających na celu rozpowszechnianie wśród społeczeństwa wyczerpujących informacji służących zwiększeniu akceptacji społecznej dla lokalizacji instalacji;
20. wzywa Komisję do pilnego zakończenia tworzenia w pełni zharmonizowanego rynku energii w Unii Europejskiej, którego płynne funkcjonowanie pomoże osiągnąć zakładane cele w zakresie energii i klimatu;
21. jest zdania, że zagwarantowanie trwałego zaopatrzenia w energię w całej Unii nie będzie możliwe, dopóki na całym terytorium Unii nie będą dostępne inteligentne sieci, i w związku z tym apeluje do Komisji o jak najszybsze i bardziej aktywne włączenie się w tworzenie takich sieci, oraz w szczególności dopilnowanie, by żadne z państw członkowskich nie zostało wyłączone ze wspólnych sieci energetycznych UE;
22. wzywa Komisję i państwa członkowskie do połączenia wszystkich obecnych technologii i infrastruktury, aby stworzyć prawdziwą unijną supersieć energii elektrycznej i gazu, oferującą obywatelom efektywne, inteligentne możliwości pomiaru, tak by mogli oni korzystać z bezpiecznych dostaw po rozsądnych i uczciwych cenach;
23. wzywa UE do przeanalizowania możliwości pełnej integracji sektora grzewczego i chłodniczego w dążeniu do stworzenia niskoemisyjnego systemu energetycznego do 2050 r.; zauważa, że obecnie zużycie energii w tym sektorze stanowi około 45% końcowego zużycia energii w Europie i że potrzebne jest lepsze zrozumienie ważnej roli ogrzewania i chłodzenia w tworzeniu niskoemisyjnych systemów energetycznych;
24. zwraca się do Komisji, aby w kompleksowy sposób zbadała potencjał i różne możliwe technologie magazynowania energii w UE w drodze integracji strategii politycznych UE w dziedzinie rynku wewnętrznego, przepustowości sieci energetycznych oraz polityki energetycznej i polityki dotyczącej zmiany klimatu z interesami konsumentów, tak aby osiągnąć cele Unii w zakresie energii i klimatu, zmniejszyć uzależnienie UE od zewnętrznych dostaw energii i stworzyć prawdziwy jednolity rynek i równe warunki w dziedzinie energetyki przy zapewnieniu najwyższego bezpieczeństwa dostaw energii w przyszłości;
25. przypomina, że każde państwo członkowskie posiada traktatowe prawo do kształtowania własnego koszyka energetycznego, dostosowanego do geograficznych oraz technicznych możliwości, jak również determinowane rodzimymi zasobami surowców naturalnych;
26. przypomina o znaczeniu integralności środowiskowej w produkcji energii; wzywa państwa członkowskie, aby rygorystycznie stosowały wymogi oceny oddziaływania na środowisko do wszystkich rodzajów produkcji energii, w tym gazu ze źródeł niekonwencjonalnych;

27. zauważa zwiększoną aktywność w prowadzeniu poszukiwań na polach naftowych i gazowych na Morzu Śródziemnym i Arktyce; uważa, że UE powinna popierać opracowanie międzynarodowych ram prawnych dotyczących ochrony Wysokiej Arktyki, podobne do ram już opracowanych dla Antarktyki w Układzie w sprawie Antarktyki i protokole o ochronie środowiska; uważa, że w odniesieniu do pozostałych części Arktyki położonych w wyłącznych strefach ekonomicznych państw członkowskich UE lub EOG należy koniecznie i pilnie włączyć do proponowanego rozporządzenia w sprawie bezpieczeństwa działalności w zakresie eksploatacji podmorskich złóż ropy naftowej i gazu ziemnego wymogi dotyczące wierceń gwarantujące, że obszary oddalone nie będą narażone na większe ryzyko niż inne obszary oraz że ekstremalne warunki eksploatacji, takie jak długotrwałe ciemności, oblodzenie lub głęboka woda, zostaną odpowiednio uwzględnione w procedurze udzielania zezwoleń;
28. przypomina, że budżet UE musi zostać dostosowany do celów Unii w dziedzinie klimatu, środowiska i energii.

WYNIK GŁOSOWANIA KOŃCOWEGO W KOMISJI

Data przyjęcia	10.10.2012
Wynik głosowania końcowego	+: 52 -: 9 0: 2
Posłowie obecni w trakcie głosowania końcowego	Martina Anderson, Elena Oana Antonescu, Kriton Arsenis, Sophie Auconie, Pilar Ayuso, Paolo Bartolozzi, Sandrine Bélier, Sergio Berlato, Lajos Bokros, Milan Cabrnock, Martin Callanan, Nessa Childers, Yves Cochet, Chris Davies, Bas Eickhout, Edite Estrela, Jill Evans, Karl-Heinz Florenz, Elisabetta Gardini, Gerben-Jan Gerbrandy, Matthias Groote, Françoise Grossetête, Cristina Gutiérrez-Cortines, Satu Hassi, Jolanta Emilia Hibner, Karin Kadenbach, Christa Klauß, Eija-Riitta Korhola, Holger Kraemer, Jo Leinen, Corinne Lepage, Peter Liese, Zofija Mazej Kukovič, Linda McAvan, Radvilė Morkūnaitė-Mikulėnienė, Miroslav Ouzký, Vladko Todorov Panayotov, Gilles Pargneaux, Andres Perello Rodriguez, Mario Pirillo, Pavel Poc, Anna Rosbach, Oreste Rossi, Kārlis Šadurskis, Daciana Octavia Sârbu, Carl Schlyter, Horst Schnellhardt, Richard Seeber, Theodoros Skylakakis, Bogusław Sonik, Claudiu Ciprian Tănăsescu, Salvatore Tatarella, Thomas Ulmer, Åsa Westlund, Sabine Wils
Zastępca(-y) obecny(-i) w trakcie głosowania końcowego	Adam Gierek, Julie Girling, Romana Jordan, Csaba Sándor Tabajdi, Marita Ulvskog, Vladimir Urutchev, Anna Záborská, Andrea Zannoni

6.12.2012

OPINIA KOMISJI RYNKU WEWNĘTRZNEGO I OCHRONY KONSUMENTÓW

dla Komisji Przemysłu, Badań Naukowych i Energii

w sprawie planu działania w zakresie energii do roku 2050 zatytułowanego „Przyszłość z energią”
(2012/2103 (INI))

Sprawozdawca komisji opiniodawczej: Olle Schmidt

WSKAZÓWKI

Komisja Rynku Wewnętrznego i Ochrony Konsumentów zwraca się do Komisji Przemysłu, Badań Naukowych i Energii, właściwej dla tej sprawy, o uwzględnienie w końcowym tekście projektu rezolucji następujących wskazówek:

1. z zadowoleniem przyjmuje komunikat Komisji oraz podkreśla potrzebę konkretnych wniosków politycznych; jest przekonany, że podstawowe znaczenie ma uzgodnienie kierunku długoterminowej polityki Unii na okres po osiągnięciu celów strategii „Europa 2020”, w interesie przewidywalności dla przemysłu i konsumentów;
2. podkreśla ogromne znaczenie zapewnienia przez Komisję Europejską i państwa członkowskie punktualnego, prawidłowego i pełnego wdrażania obowiązującego prawodawstwa, w tym prac normatywnych wymaganych w trzecim pakiecie dotyczącym wewnętrznego rynku energii i zasad sprawiedliwej konkurencji obowiązujących wszystkie przedsiębiorstwa sektora energetycznego działające na obszarze Unii, aby do 2014 r. wypracować zintegrowany i konkurencyjny europejski wewnętrzny rynek energii; wzywa Komisję i Agencję ds. Współpracy Organów Regulacji Energetyki do ściślejszego monitorowania krajowych środków wdrażania oraz do rozwinięcia nowych modeli biznesowych;
3. kładzie nacisk na znaczenie wewnętrznego rynku energii i podkreśla, że niezbędne są jeszcze znaczne wysiłki w celu zmniejszenia zależności od dostaw energii z państw trzecich oraz zapewnienia samowystarczalności UE pod względem energetycznym, jak i własnej produkcji energii w UE do 2050 r.; zwraca się do państw członkowskich o wdrożenie wytycznych dotyczących transeuropejskich sieci energetycznych i zapewnienie wzajemnych połączeń systemów energetycznych i ich interoperacyjności na szczeblu UE;

4. jest przekonany, że otwarty, przejrzysty, zintegrowany, zharmonizowany i konkurencyjny wewnętrzny rynek energii jest potrzebny do osiągnięcia konkurencyjnych cen energii, bezpieczeństwa dostaw, trwałości oraz skutecznego wprowadzenia na dużą skalę energii odnawialnej, jak i ze źródeł niekonwencjonalnych, a także że stworzenie takiego rynku nadal pozostaje poważnym wyzwaniem dla wszystkich państw członkowskich; z zadowoleniem przyjmuje liberalizację wewnętrznego rynku energii jako niezbędny krok do obniżenia cen energii elektrycznej i gazu, jakie płaci konsument, przy jednoczesnym zagwarantowaniu większej przejrzystości i skuteczniejszego nadzoru tego rynku z myślą o zapewnieniu konkurencyjnych i sprawiedliwych dla konsumentów cen; uważa, że w tym celu istotne jest również zapewnienie skutecznego funkcjonowania krajowych urzędów regulacji i ich koordynacji na poziomie europejskim;
5. jest przekonany, że przejście na gospodarkę niskowęglową i energooszczędną to szansa nie tylko pod względem zachowania trwałości, ale również bezpieczeństwa dostaw i konkurencyjności w Europie oraz że obniżenie poziomu emisji gazów cieplarnianych może gwarantować przewagę konkurencyjną na rozwijającym się światowym rynku towarów i usług związanych z energią; podkreśla, że jest to szansa dla działających na rynku energii odnawialnej małych i średnich przedsiębiorstw europejskich, która mogłaby w doskonały sposób zdynamizować rozwój przedsiębiorczości i innowacji oraz być jednym z podstawowych źródeł tworzenia miejsc pracy;
6. podkreśla, że efektywność energetyczna to dla Europy niezwykle opłacalna metoda osiągnięcia jej celów w zakresie energii, przeciwdziałania zmianie klimatu i gospodarki; przypomina o ogromnych możliwościach tkwiących w efektywności energetycznej, które można wykorzystać do zmniejszenia naszej zależności od importowanej energii oraz do ponownego ożywienia gospodarki; przyznaje, że przestawienie się na bardziej efektywną energetycznie gospodarkę doprowadzi również do szybszej popularyzacji innowacyjnych rozwiązań technologicznych oraz poprawy konkurencyjności przemysłu w Unii, pobudzenia wzrostu gospodarczego i tworzenia nowych miejsc pracy wysokiej jakości w szeregu sektorów związanych z efektywnością energetyczną;
7. podkreśla potrzebę wspierania zdecentralizowanych producentów energii odnawialnej na niewielką skalę, w tym organów regionalnych i lokalnych, aby pomóc im we włączeniu do sieci i uważa, że władze regionalne i lokalne powinny nadal korzystać z uproszczonego dostępu do finansowania energii odnawialnej przez Europejski Bank Inwestycyjny;
8. zwraca uwagę, że obecny system promowania odnawialnych źródeł energii jest nieefektywny ekonomicznie ze względu na dużą ilość różnych programów w państwach członkowskich; wzywa do ustanowienia jasnych ram politycznych na poziomie Unii, w celu strategicznego wspierania efektywnych ekonomicznie inwestycji na rzecz niskoemisyjnej energii na poziomie lokalnym, regionalnym, krajowym i unijnym;
9. podkreśla, że określanie koszyka energetycznego, choć należy to do kompetencji poszczególnych państw członkowskich, powinno odbywać się z uwzględnieniem wspólnych celów i, w stosownych przypadkach, być przedmiotem skoordynowanego podejścia europejskiego, ponieważ w przeciwnym razie proponowane cele mogłyby nie zostać osiągnięte, w szczególności w odniesieniu do wysiłków na rzecz zróżnicowania źródeł energii odnawialnej; zwraca uwagę, że przewidzenie przybliżonego

zapotrzebowania na inwestycje w infrastrukturę energetyczną jest możliwe tylko pod warunkiem oszacowania prawdopodobnej struktury koszyka w 2030 r.;

10. podkreśla rolę energii w pobudzaniu wzrostu gospodarczego i konkurencyjności w UE; wzywa Komisję do przedstawienia strategii dotyczącej okresu po roku 2020 oraz ram europejskiej polityki energetycznej do roku 2030, w tym wniosku dotyczącego jednolitego celu, jakim jest ograniczenie emisji gazów cieplarnianych, zgodnego z celami UE w zakresie dekarbonizacji do roku 2050 oraz wspartego oceną skutków; zachęca państwa członkowskie do zwiększenia wysiłków w celu osiągnięcia obowiązujących obecnie celów do zrealizowania do 2020 r. w zakresie polityki energetycznej UE;
11. za kwestię nadrzędną uważa skupienie uwagi Unii i państw członkowskich na inwestycjach w infrastrukturę zwiększającą bezpieczeństwo energetyczne i zapewniającą modernizację dostaw energii, mając na uwadze, że najskuteczniejszym sposobem na pobudzenie tego rodzaju inwestycji w perspektywie długoterminowej jest połączenie ich z konkretnymi środkami regulacyjnymi i fiskalnymi oraz właściwą krajową polityką publiczną;
12. zwraca uwagę, że oddziaływanie technologii wychwytywania, transportu i składowania dwutlenku węgla (CCS) jest jeszcze niejasne; odnotowuje sprawozdanie z 2012 r. dotyczące prognozy sytuacji energetycznej na świecie (World Energy Outlook 2012), w którym podkreślono rolę CCS w niektórych scenariuszach politycznych; uznaje istniejące wśród społeczeństwa obawy związane z tą technologią i wzywa Komisję do sporządzenia sprawozdania śródkresowego zawierającego ocenę wyników stosowania subsydiowanych przez UE projektów demonstracyjnych w elektrowniach węglowych;
13. podkreśla rolę inteligentnych sieci w umożliwianiu dwukierunkowej komunikacji pomiędzy producentami a konsumentami elektryczności i zwraca uwagę, że inteligentne sieci mogą pozwolić konsumentom obserwować własną konsumpcję energii oraz dostosować ją; podkreśla, że rygorystyczna ochrona danych osobowych i programy edukacji konsumentów w formie np. kampanii informacyjnych w szkołach i na uniwersytetach mają podstawowe znaczenie, w szczególności dla zapewniania rzeczywistego wpływu inteligentnych liczników; podkreśla, że państwa członkowskie powinny udostępniać konsumentom odnośne informacje na stronach internetowych, a wszystkie zainteresowane podmioty, takie jak firmy budowlane, architekci, dostawcy urządzeń grzewczych, chłodzących i elektrycznych powinny uzyskiwać aktualne informacje oraz porównanie cen i usług, aby na tej podstawie mogli dokonać wyboru dostawcy energii najbardziej odpowiedniego w stosunku do ich potrzeb;
14. uważa, że niezbędne jest promowanie roli technologii informacyjno-komunikacyjnych i mocne europejskie zaangażowanie w innowacje i badania, zważywszy na to, że rozwój innowacyjnych technologii przyczyni się do zwiększenia bezpieczeństwa w sektorze i przyciągnięcia inwestycji;
15. zwraca uwagę na politykę energetyczną dla Europy, która uznaje udział energii jądrowej w dziedzinach konkurencyjności, oszczędności, redukcji emisji CO₂ oraz bezpieczeństwa dostaw; zwraca uwagę, że technologie energii jądrowej posiadają potencjał realizacji zarówno krótko-, jak i długoterminowych celów w dziedzinie energii i klimatu, o ile spełnione zostaną wszystkie wymogi bezpieczeństwa dotyczące ich funkcjonowania

i uwzględniony zostanie cały cykl życia projektów;

16. przyznaje, że takie instrumenty jak podatki energetyczne, podatki od emisji dwutlenku węgla oraz systemy handlu emisjami to główne narzędzia oszczędnej realizacji celów w dziedzinie redukcji emisji, jest jednak zdania, że w ostatecznym rozrachunku stosowanie ich oznaczać będzie obciążanie konsumentów wyższymi cenami energii;
17. podkreśla znaczenie zmniejszenia całkowitego zużycia energii oraz zwiększenia efektywności energetycznej w sektorze transportu, również poprzez planowanie transportu i wsparcie dla transportu publicznego na poziomie państw członkowskich; podkreśla również, że należy przyspieszyć projekty na rzecz energii odnawialnej w ramach programu transeuropejskiej sieci transportu i energii (TEN-T i TEN-E);
18. podkreśla, że cele krajowe w zakresie stosowania energii z biopaliw i innych paliw odnawialnych w transporcie odgrywają kluczową rolę w osiągnięciu celów określonych w komunikacie Komisji; wskazuje, że cele te zapewniają inwestorom pewność i zachęcają do rozwijania zasobów odnawialnych; podkreśla jednak znaczenie zachęcania do korzystania z biopaliw drugiej generacji produkowanych z odpadów, pozostałości i innych niespożywczych materiałów celulozowych;
19. uważa, że państwa członkowskie powinny zachęcać władze lokalne i regionalne do ustanowienia planów działania na rzecz odnawialnej energii oraz do podejmowania środków mających na celu zwiększenie świadomości społecznej na temat korzyści płynących z energii pozyskiwanej ze źródeł odnawialnych;
20. jest zdania, że należy jasno stwierdzić, jakie działania można realizować za pośrednictwem polityki energetycznej, a jakie za pośrednictwem polityki socjalnej; wskazuje na fakt, że we wszystkich przedstawionych przez Komisję scenariuszach przewiduje się, że koszty energii i transportu będą rosły i stanowić będą coraz większą część wydatków konsumentów i MŚP; uważa, że państwa członkowskie powinny opracować środki zapewniające wszystkim obywatelom, zwłaszcza tym najbardziej podatnym na zagrożenia, energię przystępną cenowo, łatwą do uzyskania i dostępną;
21. uważa, że edukacja energetyczna jest kluczem do zmiany zachowań i jednym z fundamentalnych elementów nowego modelu zrównoważonego rozwoju; wzywa Komisję Europejską, aby w następnych wieloletnich ramach finansowych przyznała odpowiednie środki na edukację energetyczną;
22. uważa, że Komisja wspólnie z państwami członkowskimi, władzami regionalnymi i lokalnymi oraz przedstawicielami społeczeństwa obywatelskiego powinna okresowo przeprowadzać kampanie informacyjne na temat edukacji energetycznej w europejskich, krajowych, regionalnych i lokalnych mediach, w tym również kampanie interaktywne, w celu udostępnienia ogółowi obywateli, przedsiębiorstw i stowarzyszeń branżowych jasnych i zrozumiałych informacji; przyznaje również, że konieczne jest prowadzenie kampanii informacyjnych w szkołach i na uniwersytetach z myślą o zaangażowaniu młodszych pokoleń w proces zmiany mentalności;
23. potwierdza podjęte przez Unię zobowiązanie do ograniczenia do roku 2050 emisji gazów cieplarnianych o 80–95% poniżej poziomu z 1990 r.; podkreśla potrzebę podjęcia pilnych

działań na szczeblach lokalnym, regionalnym, krajowym, międzynarodowym i ogólnościowym, aby odpowiednio zrealizować zadanie polegające na ograniczeniu wzrostu globalnej średniej temperatury przy powierzchni do mniej niż 2 stopni Celsjusza, aby zapobiec dalszej, niebezpiecznej zmianie klimatu;

24. uważa, że należy wykorzystać kryzys finansowy jako szansę na przekształcenie naszego modelu rozwoju społecznego w kierunku wysoko efektywnej energetycznie i opartej w pełni na odnawialnych źródłach energii gospodarki odpornej na zmianę klimatu; podkreśla potrzebę przedłożenia przez Komisję wniosków dotyczących pakietu energetyczno - klimatycznego do roku 2030, opartych na obecnych trzech filarach, tzn. wniosków dotyczących zmniejszenia emisji gazów cieplarnianych, propagowania energii ze źródeł odnawialnych i zwiększenia efektywności energetycznej;
25. podkreśla, że należy zwrócić większą uwagę na zużycie energii, jeżeli przekształcenie systemu energetycznego ma zostać urzeczywistnione; podkreśla potrzebę nadania większego priorytetu zarządzaniu popytem, by zapewnić wdrożenie przez użytkowników końcowych technologii i systemów pozwalających doprowadzić do przekształcenia systemu energetycznego po akceptowalnych i zrównoważonych kosztach dla społeczeństwa;
26. wzywa Komisję do opracowania kompleksowego zestawu krótko-, średnio- i długoterminowych priorytetów w zakresie polityki energetycznej, do których osiągnięcia UE powinna dążyć w stosunkach z krajami sąsiadującymi, w celu ustanowienia wspólnego obszaru prawnego opartego na zasadach i normach wewnętrznego rynku energii odnoszących się do jej dorobku prawnego.

WYNIK GŁOSOWANIA KOŃCOWEGO W KOMISJI

Data przyjęcia	28.11.2012
Wynik głosowania końcowego	+ : 33 - : 4 0 : 0
Posłowie obecni podczas głosowania końcowego	Pablo Arias Echeverría, Cristian Silviu Buşoi, Birgit Collin-Langen, Lara Comi, Anna Maria Corazza Bildt, Cornelis de Jong, Vicente Miguel Garcés Ramón, Thomas Händel, Malcolm Harbour, Sandra Kalniete, Edvard Kožušník, Toine Manders, Franz Obermayr, Sirpa Pietikäinen, Phil Prendergast, Mitro Repo, Zuzana Roithová, Heide Rühle, Christel Schaldemose, Andreas Schwab, Catherine Stihler, Róza Gräfin von Thun und Hohenstein, Gino Trematerra, Bernadette Vergnaud, Barbara Weiler
Zastępca(y) obecny(i) podczas głosowania końcowego	Raffaele Baldassarre, Regina Bastos, Jürgen Creutzmann, Ashley Fox, Marielle Gallo, María Irigoyen Pérez, Morten Løkkegaard, Konstantinos Poupakis, Sylvana Rapti, Marc Tarabella, Patricia van der Kammen, Kerstin Westphal

29.11.2012

OPINIA KOMISJI ROZWOJU REGIONALNEGO

dla Komisji Przemysłu, Badań Naukowych i Energii

w sprawie planu działania w zakresie energii do roku 2050 – przyszłość z energią
(2012/2103 (INI))

Sprawozdawczyni komisji opiniodawczej: Lena Kolarska-Bobińska

WSKAZÓWKI

Komisja Rozwoju Regionalnego zwraca się do Komisji Przemysłu, Badań Naukowych i Energii, właściwej dla tej sprawy, o uwzględnienie w końcowym tekście projektu rezolucji następujących wskazań:

1. z zadowoleniem przyjmuje plan działania Komisji w dziedzinie energii na rok 2050 oraz jej cel zagwarantowania wszystkim obywatelom Europy równego i powszechnego dostępu do zrównoważonych dostaw energii;
2. podkreśla potrzebę pogodzenia stosowania celów klimatycznych i potrzeby zrównoważonego i konkurencyjnego wzrostu oraz bezpieczeństwa energetycznego w obrębie regionów; wyraża w związku z tym głęboki żal, że plan działania opiera się wyłącznie na scenariuszach dla całej UE, nie pokazuje skutków wyborów politycznych dla poszczególnych państw członkowskich ani nie uwzględnia ich specyfiki na poziomie lokalnym czy regionalnym; wyraża przekonanie, że ich zaangażowanie na wszystkich etapach i we wszystkie procedury wdrożenia ma kluczowe znaczenie dla zachowania spójności terytorialnej;
3. popiera zalecenia Grupy Doradczej ds. planu działania w zakresie energii dotyczące jasnego uwzględnienia i ujawnienia w każdym scenariuszu potencjalnych kompromisów i synergii między ograniczeniem emisji dwutlenku węgla, bezpieczeństwem dostaw i konkurencyjnością;
4. zdecydowanie zachęca do wcielenia w życie wniosków dokumentu roboczego Komisji „Regiony 2020 – ocena przyszłych wyzwań dla regionów UE”, dotyczących znaczenia, jakie ma uwzględnienie również potencjału regionów najbardziej oddalonych i najsłabiej rozwiniętych w dziedzinie dostaw energii w nadchodzących latach,

5. podkreśla, że wszelkie przyszłe działania w dziedzinie energii muszą uwzględniać sprawiedliwy podział obciążenia między wszystkie europejskie regiony, biorąc pod uwagę ich specyfikę;
6. uważa, że należy poświęcić uwagę regionom, w których węgiel jest nadal dominującym źródłem energii i/lub w których produkcja węgla i energia elektryczna wytwarzana przy użyciu węgla są podstawowymi źródłami zatrudnienia w regionach; uważa, że jeśli regionalne rynki pracy mają być w stanie przystosować się do ekologicznych miejsc pracy i kursów szkoleniowych oraz aby scenariusze związane z planem działania w dziedzinie energii na rok 2050 mogły zostać przyjęte przez mieszkańców tych regionów, konieczne są dodatkowe środki socjalne ze strony państw członkowskich, wspierane przez zdecydowane działania na szczeblu UE; wyraża przekonanie, że konieczne jest opowiedzenie się za propagowaniem odnawialnych źródeł energii i oszczędności energii zgodnie z celami strategii 2020;
7. uważa, że wnioski dotyczące planu działania w dziedzinie energii muszą otrzymać odpowiednie wsparcie finansowe z poszczególnych programów, a polityka spójności nie powinna być postrzegana jako zastępstwo dla takich funduszy; podkreśla, że w ramach polityki spójności można wspierać pewne obszary działania, takie jak wydajność energetyczna, traktując ją jako dodatkowe źródło wsparcia finansowego, lecz tylko wtedy, gdy przedmiotowe programy promują cele tej polityki;
8. podkreśla, że większość scenariuszy związanych z planem działania w dziedzinie energii będzie niewykonalnych bez większej łączalności i bez rozwoju lokalnych i regionalnych inteligentnych sieci systemu dystrybucji elektryczności i gazu, a także zdecentralizowanego wytwarzania energii ze źródeł odnawialnych i wytwarzania w skali mikro; uważa, że oprócz projektów transgranicznych Unia powinna przyjąć środki mające na celu wspieranie tworzenia i aktualizowania tego rodzaju lokalnej i regionalnej inteligentnej infrastruktury energetycznej we wszystkich europejskich regionach;
9. uważa, że aby zapewnić bezpieczeństwo dostaw energii szczególną uwagę należy poświęcić regionom tworzącym zewnętrzne granice UE poprzez wspieranie nawiązywania kontaktów i rozwoju nowej infrastruktury energetycznej we współpracy z krajami sąsiadującymi;
10. zauważa, że wszystkie przyszłe przewidywania dotyczące energii, w tym plan działania w dziedzinie energii, bazują na niepewnych założeniach dotyczących rozwoju sytuacji technologicznej i gospodarczej; podkreśla zatem, że wszystkie wybory polityczne i programy, w tym te związane z polityką spójności, muszą być przedmiotem ciągłego przeglądu i dostosowania i opierać się na jak najbardziej ostrożnych założeniach;
11. kładzie nacisk na fakt, że obecny kontekst gospodarczy jeszcze bardziej podkreśla potrzebę przyjęcia zintegrowanego podejścia do kwestii energetycznych uwzględniającego należycie ich aspekty gospodarcze, środowiskowe i społeczne; uważa, że zasadnicze znaczenie ma uwzględnienie zarówno korzystnych, jak i niepożądanych skutków ubocznych przy prowadzeniu wymaganych prac, aby zapewnić wszystkim obywatelom europejskim w średniej i dłuższej perspektywie dostęp do bezpiecznej, zrównoważonej i przystępnej cenowo energii;

12. biorąc pod uwagę, że każdy scenariusz związany z planem działania w dziedzinie energii pokazuje, że w nadchodzących latach ceny energii wzrosną, uważa, iż państwa członkowskie powinny uzgodnić działania mające na celu zagwarantowanie, by wzrost cen był proporcjonalny do różniących się poziomów dochodów gospodarstw domowych w Europie oraz zapobieganie wzrostowi ubóstwa energetycznego w Europie;
13. zauważa, że różniące się warunki geograficzne uniemożliwiają zastosowanie do wszystkich regionów jednolitej polityki energetycznej; bez względu na kryteria dotyczące wspólnego działania i pamiętając o konieczności zastosowania się do ram polityki UE uważa, że każdy europejski region powinien móc realizować indywidualny plan dostosowany do jego sytuacji i sytuacji gospodarczej, rozwijając te zrównoważone źródła energii, które pomogą skuteczniej zrealizować cele planu działania w dziedzinie energii na 2050 r. oraz przypomina, że wytwarzanie energii zwłaszcza ze źródeł odnawialnych ma kluczową rolę do odegrania w kontekście rozwoju i zatrudnienia, zarówno w obszarach wiejskich, jak i poza nimi; wzywa zatem wszystkie regiony do rozwijania i wdrażania strategii energetycznych i do rozważenia włączenia energii do swych strategii w zakresie badań i innowacji z myślą o inteligentnej specjalizacji; uważa, że w oparciu o taką specjalizację UE powinna mierzyć europejskie cele energetyczne na skalę UE, nie zaś w oparciu o cele krajowe;
14. ubolewa, że Komisja nie wdrożyła zaleceń własnej recenzowanej grupy doradczej ds. planu działania w dziedzinie energii na 2050; wzywa Komisję do opublikowania uaktualnionej wersji planu działania z uwzględnieniem tych zaleceń;
15. przypomina, że regionalny wymiar wyzwania, jakim jest energia, jest silnie zdeterminowany przez wybory narodowe dotyczące koszyka energetycznego i rozwoju infrastruktury energetycznej; podkreśla zatem potrzebę opracowania przez UE wspólnej polityki energetycznej z prawdziwego zdarzenia, która zapewni funkcjonowanie rynku wewnętrznego i bezpieczeństwo dostaw energii oraz będzie funkcjonowała we wszystkich regionach;
16. popiera globalne porozumienie w sprawie zmiany klimatu, ale ubolewa nad faktem, że plan działania nie proponuje scenariusza na wypadek niezawarcia takiego porozumienia; podkreśla zagrożenie ucieczką emisji dwutlenku węgla do ciężkiego przemysłu Europy oraz konsekwencje tego dla rozwoju regionalnego i spójności społecznej;
17. wzywa Komisję do przedstawienia wniosku w sprawie sposobów zwiększenia wydajności w wykorzystaniu odnawialnych źródeł energii w obrębie UE i jej regionów poprzez dążenie do stworzenia ogólnounijnego wspólnego systemu zachęt w odniesieniu do odnawialnych źródeł energii, co pozwoliłoby na wykorzystanie konkretnego rodzaju energii odnawialnej w tych regionach UE, gdzie jest ona najbardziej opłacalna, co wiąże się z niższymi cenami za elektryczność; uważa, że w średniej perspektywie można utworzyć na szczeblu regionalnym grupy obecne na rynku odnawialnych źródeł energii.

WYNIK GŁOSOWANIA KOŃCOWEGO W KOMISJI

Data przyjęcia	27.11.2012
Wynik głosowania końcowego	+ : 35 - : 1 0 : 1
Posłowie obecni podczas głosowania końcowego	François Alfonsi, Luís Paulo Alves, Victor Boştinaru, John Bufton, Salvatore Caronna, Nikos Chrysogelos, Francesco De Angelis, Tamás Deutsch, Rosa Estaràs Ferragut, Danuta Maria Hübner, María Irigoyen Pérez, Seán Kelly, Mojca Kleva, Constanze Angela Krehl, Petru Constantin Luhan, Ramona Nicole Mănescu, Iosif Matula, Erminia Mazzoni, Jens Nilsson, Jan Olbrycht, Younous Omarjee, Tomasz Piotr Poręba, Ewald Stadler, Georgios Stavrakakis, Nuno Teixeira, Lambert van Nistelrooij, Oldřich Vlasák, Kerstin Westphal, Hermann Winkler
Zastępca(y) obecny(i) podczas głosowania końcowego	Jan Březina, Andrea Cozzolino, Ivars Godmanis, Karin Kadenbach, Lena Kolarska-Bobińska, Heide Rühle, Vilja Savisaar-Toomast, Elisabeth Schroedter

WYNIK GŁOSOWANIA KOŃCOWEGO W KOMISJI

Data przyjęcia	24.1.2013
Wynik głosowania końcowego	+ : 35 - : 9 0 : 14
Posłowie obecni podczas głosowania końcowego	Josefa Andrés Barea, Zigmantas Balčytis, Ivo Belet, Maria Da Graça Carvalho, Giles Chichester, Jürgen Creutzmann, Pilar del Castillo Vera, Dimitrios Droutsas, Christian Ehler, Vicky Ford, Gaston Franco, Adam Gierek, Robert Goebbels, Fiona Hall, Jacky Hénin, Romana Jordan, Krišjānis Kariņš, Lena Kolarska-Bobińska, Marisa Matias, Judith A. Merkies, Angelika Niebler, Jaroslav Paška, Vittorio Prodi, Miloslav Ransdorf, Herbert Reul, Teresa Riera Madurell, Michèle Rivasi, Jens Rohde, Paul Rübig, Amalia Sartori, Salvador Sedó i Alabart, Francisco Sosa Wagner, Konrad Szymański, Britta Thomsen, Patrizia Toia, Evžen Tošenovský, Catherine Trautmann, Ioannis A. Tsoukalas, Claude Turmes, Niki Tzavela, Marita Ulvskog, Vladimir Urutchev, Kathleen Van Brempt, Alejo Vidal-Quadras
Zastępca(y) obecny(i) podczas głosowania końcowego	Antonio Cancian, Daniel Caspary, Françoise Grossetête, Jolanta Emilia Hibner, Yannick Jadot, Seán Kelly, Holger Krahmer, Bernd Lange, Werner Langen, Markus Pieper
Zastępca(y) (art. 187 ust. 2) obecny(i) podczas głosowania końcowego	Catherine Bearder, Jean-Paul Bisset, Karima Delli, Nikolaos Salavrakos